

FLORENS SKOVEL ŠIN

IGRA ŽIVOTA

I KAKO JE IGRATI

IGRA

Mnogi ljudi smatraju život borbom, mada on nije borba već igra.

Doduše, to je igra koju ne možemo uspešno da igramo ako ne poznajemo duhovni zakon. Stari i Novi Zavet izuzetno jasno iznose pravila ove igre. Isus Hrist je poučavao da je to čudesna igra Davanja i Primanja.

»Kako seješ, tako ćeš i žnjeti.« To znači da što god ispoljimo u svojim rečima i delima, to nam se i vraća. Ono što dajemo, to ćemo i dobiti.

Ako dajemo mržnju, primi ćemo mržnju. Ako dajemo ljubav, primi ćemo ljubav. Ako lažemo, i nas će lagati. Takođe, naučili smo i da sposobnost imaginacije igra vodeću ulogu u igri zvanj život.

»A povrh svega, krajnje prilježno čuvaj svoje srce (ili imaginaciju), jer iz njega izvire život.« (Izreke, 4:23)

To znači da se ono što čovjek zamisli, pre ili kasnije ispolji u njegovim delima. Znam za čoveka koji se pribojavao izvesne bolesti. Bila je to veoma retka bolest koja se veoma retko dobija, ali on ju je neprekidno zamišljao i pročitao sve o njoj, i onda se jednog dana ona zaista pojavila u njegovom telu, pa je tako umro kao žrtva izvitoperene mašte, ili negativne autosugestije.

Kao što vidimo, da bismo uspešno igrali igru života, moramo da usavršimo sposobnost imaginacije. Osoba koja ima sposobnost imaginacije izvežbanu da zamišlja samo dobro, unosi u svoj život »svaku opravdanu želju svoga srca« – zdravlje, bogatstvo, ljubav, prijatelje, savršeno samoostvarenje, najviše ideale.

Maštu zovu i »Makaze uma«, jer ona iz dana u dan kroji i prekraja slike na koje čovek nailazi u svom umu, pa se on, pre ili kasnije, i u spoljašnjem svetu susretne sa onim što je stvorio u mašti. Da bismo uspešno izvežbali maštu, potrebno je razumeti na koji način radi naš um. Stari Grci su rekli: »Spoznaj samoga sebe«.

Um ima tri dela: *podsvesni*, *svesni* i *nadsvesni*. Podsvest je samo snaga, bez usmerenja. Ona je poput pare ili električne struje, i radi ono što joj se naloži.

Sve što čovek oseća u dubini duše ili što jasno zamisli, biva utisnuto u podsvesni um i sprovodi se do najsitnijih pojedinosti.

Jedna žena koju poznajem u detinjstvu je uvek zamišljala da je udovica. Oblačila se u crnu odeću i nosila je dugi crni veo, a ljudi su mislili da je vrlo maštovita i zabavna. Kad je porasla, udala se za čoveka u koga je bila jako zaljubljena. On je ubrzo umro i ona je godinama nosila crninu i dugi veo. Slika nje kao udovice utisnula se u podsvesni um i u dogledno vreme se obistinila, bez obzira na nesreću koju je time stvorila.

Svesni um se naziva i smrtni ili karnalni um.

To je ljudski um koji vidi život onakav *kakav je naizgled*. On vidi smrt, nesreću, bolest, bedu i ograničenost svake vrste, i time utiče na nesvesno.

Nadsvesni um je Božji um u svakom čoveku, i to je oblast savršenih ideja.

U njemu je, »savršeni obrazac« koji Platon pominje kao »Božanski plan«, jer *Božanski plan* postoji za svakog čoveka.

»*Ima jedno mesto koje samo ti možeš da popuniš i niko drugi, nešto što ti treba da uradiš, Što ne može niko drugi.*«

Savršena slika koja to predočava nalazi se u *nadsvesnom umu*. Ona često u bljesku proleti kroz svesni um kao nedostižni ideal: »nešto isuviše dobro da bi bilo istinito«.

U stvarnosti, to se čoveku u magnovenju pojavi njegova istinska sudbina (ili cilj) potekla iz Beskonačne mudrosti u *njemu samom*.

Ipak, mnogi ljudi ne znaju šta je njihov istinski put, i žude za stvarima i okolnostima koje im ne pripadaju i koje bi im, ako bi ih postigli, samo donele neuspeh i nezadovoljstvo.

Jedna žena mi je došla i zamolila da »izgovorim reč« da će se ona udati za izvesnog čoveka u koga se zaljubila. (Ona ga je nazvala B.) Odgovorila sam joj da bi to bilo narušavanje duhovnog zakona, ali da ću izgovoriti reč za pravog čoveka, za »božanski izbor«, za čoveka koji joj pripada po božanskom pravu. Dodala sam: »Ako je B. pravi čovek, ne možeš ga izgubiti, a ako nije, dobićeš nekoga ko mu je ravan«. Ona ga je često viđala, ali njihovo prijateljstvo nije napredovalo. Jedne večeri me je pozvala i rekla: »Znate, poslednje nedelje B. mi više ne izgleda tako divan«. Odgovorila sam joj: »Možda on nije božanski izbor – možda je neki drugi čovek onaj pravi«. Ubrzo posle toga, sreća je drugoga koji se u nju odmah zaljubio i izjavio da je ona njegov ideal. Zapravo, rekao je sve ono što je oduvek priželjkivala da čuje od B.-a. Uskoro mu je uzvratila ljubav i sasvim izgubila interesovanje za prethodnog muškarca.

Ovde vidimo kako deluje zakon zamene. Ispravna ideja je zamenila pogrešnu i zato nije bilo nikakvog gubitka niti žrtava.

Isus je rekao: »Potraži Carstvo Božje i njegovu pravednost; i sve što treba pripašće ti«, i rekao je da je Carstvo Božje u *samom čoveku*.

Carstvo Božje je oblast *ispravnih ideja*, ili božanski obrazac.

Isus je poučavao da ljudske reči igraju glavnu ulogu u igri života. »Tvoje će te reči iskupiti, i tvoje će te reči osuditi.«

Mnogi su u svoj život uneli nesreću nekontrolisanom pričom.

Jedna žena mi je došla s pitanjem zbog čega sada živi u siromaštvu i skučenosti. Prethodno je imala dom, bila je okružena prekrasnim stvarima i imala je mnogo novca. Otkrili smo da su je kućni poslovi često umarali i da je stalno govorila: »Muka mi je od stvari i zamaraju me – volela bih da živim u nekom sanduku«. »Danas živim u tom sanduku«, rekla mi je. Samu je sebe rečima dovela do sanduka. Podsvesni um je lišen smisla za humor i često kroz šalu sebe dovodimo do nesrećnih iskustava.

to slika znalačkim potezima snage i odlučnosti, uz savršenu veru da nema sile koja može da naruši savršenstvo ovih slika, i da će one ispoljiti u njegovom životu ideal pretočen u stvarnost.

Čoveku je data sva moć da (putem pravilnog razmišljanja) svoje nebo spusti na svoju zemlju, i to je cilj »Igre života«.

Jednostavna pravila su neustrašiva vera, neopiranje i ljubav!

Neka svaki čitalac sada bude oslobođen onoga što ga vekovima drži zarobljenim, što se isprečilo između njega i onoga što mu pripada, i neka »spozna istinu koja ga čini slobodnim« – slobodnim da ostvari svoju sudbinu, da dovede do ispunjenja »Božanski plan svog života: Zdravlje, Bogatstvo, Ljubav i savršeno Samoostvarenje«.

»Budite preobraženi preporodom svoga uma.«

nedvosmislenih znakova. Kada možemo da kažemo: »Želim samo ono što Bog za mene želi«, lažne želje nestaju iz naše svesti, i dobijamo novi plan od Vrhunskog arhitekta, od Boga u nama. Božji plan za svakog čoveka prevazilazi ograničenja razuma, i uvek je pravedno odmeren, sadržavajući zdravlje, bogatstvo, ljubav i savršeno samoostvarenje. Mnogi u svojoj mašti grade sebi bungalov, onda kada bi trebalo da zidaju palatu.

Ako učenik pokuša na silu da izazove situaciju (posredstvom razuma) on je dovodi do zastoja. »Ja ću to ubrzati«, kaže Gospod. Mi treba da delujemo samo posredstvom intuicije ili nedvosmislenih znakova. »Uspokoji se u Gospodu i čekaj strpljivo. Veruj u Njega, i on će učiniti da se to desi.«

Videla sam da zakon deluje na krajnje zapanjujući način, jedna učenica je izjavila da joj je neophodno da do sledećeg dana ima sto dolara. Morala je da plati neki izuzetno ozbiljan dug. Ja sam »izgovorila reč«, kazavši joj da Duh »nikada ne kasni« i daje ono što joj treba na dohvat ruke. Iste večeri mi je telefonirala da me obavesti o čudu. Rekla je kako joj se javila misao da ode u banku i prouči neke vrednosne papire koje je tamo čuvala. Pregledala je papire, a na dnu njenog sefa bila je nova novčanica od sto dolara. Ostala je zapanjena, rekavši mi kako zna da nikada nije tamo ostavila tu novčanicu, jer je papire mnogo puta pregledala. Možda je to bila materijalizacija, kao što je Isus materijalizovao hleb i ribu. Čovek će dostići stadijum kada će njegova »reč postati stvarnost«, kada će se odmah materijalizovati. »Polja, sazrela za obilnu žetvu«, ostvariće se odmah, kao i sva čuda Hristova.

Samo ime Isusa Hrista nosi u sebi ogromnu moć. Ono označava *Ostvarenje Istine*. On je rekao: »Šta god od Oca u moje ime zatražite, on će vam dati«.

Moć ovog imena uzdiže učenika u četvrtu dimenziju, gde biva oslobođen svih astralnih i psihičkih uticaja i postaje »neuslovljen i apsolutan, kao što je i Sam Bog neuslovljen i apsolutan«.

Videla sam da su mnoga izlečenja postignuta korišćenjem reči: »U ime Isusa Hrista«.

Hrist predstavlja i osobu i princip. Hrist u svakom čoveku je njegov Iskupitelj i Spasenje.

Hrist u nama je naše sopstveno ja iz četvrtedimenzije, čovek sačinjen na Božju sliku i priliku. To je sopstvo koje ne zna za neuspeh, nije upoznalo bolest i tugu, nikada nije rođeno i nikada ne umire. To je »uskrsnuće i život« svakog čoveka! »Nijedan čovek ne dolazi Ocu, osim preko Sina«, znači da Bog, Univerzalno, koji deluje na mestu posebnog, postaje Hrist u čoveku, dok Sveti Duh podrazumeva Boga na delu. Mi tako svakoga dana ispoljavamo Sveto Trojstvo Oca, Sina i Svetog Duha.

Čovek treba da od mišljenja stvori umetnost. Vrhovni Misli-lac je umetnik i brižljivo vodi računa da na platnu svoga uma oslikava samo Božji plan. On

Druga žena koju sam poznavala imala je priličnu svotu novca, a stalno se šalila kako se »sprema za sirotinjski dom«. Kroz nekoliko godina ostala je gotovo bez ičega, pošto je u podsvesni um utisnula sliku nemaštine.

Srećom, zakon deluje u oba pravca, te se nemaština može promeniti u izobilje.

Jednog vrelog letnjeg dana došla mi je jedna žena na »tretman« za bogatstvo. Bila je iscrpljena, utučena i obeshrabrena. Rekla je da sva njena imovina iznosi samo osam dolara. »Dobro, blagoslovićemo osam dolara i umnožiti ih kao stoje Isus Hrist umnožio hleb i ribu«, kazala sam joj. »Jer On je poučavao da svaki čovek ima moć da blagoslovi i uveća, da isceli i da uspe.« »Šta treba dalje da radim?« upitala je. »Sledi svoju intuiciju«, odgovorila sam joj. »Imaš li neki 'predosećaj' šta treba da činiš ili kuda da odeš?« Intuicija je unutarne učenje, što znači biti poučen iznutra. Ona je čovekov nepogrešivi vodič. Njene zakone ću potpunije razmotriti u narednim poglavljima. Žena mi je odgovorila: »Ne znam – javio mi se neki predosećaj da treba da odem kući. Imam novca taman za autobusku kartu«. Njen dom bio je u jednom gradu u kome je vladala velika beda, i razum (ili intelekt) bi rekao: »Ostani u Njujorku, zaposli se i zaradi nešto novca«. »Onda idi kući«, odgovorila sam joj. »Nikad nemoj da zanemariš predosećaj.«

Izgovorila sam sledeće reči: »*Beskonačni, otvori joj put za veliko obilje. Ona je neodoljivi magnet koji privlači sve što joj pripada po božanskom zakonu.*«

Rekla sam joj da to neprestano ponavlja u svoje ime i ona je odmah otišla. Jednog dana, svratila je kod neke prijateljice i tamo stupila u vezu sa starim porodičnim prijateljem. Preko ovog prijatelja je na najčudnovatiji način dobila veliko bogatstvo. Često mi je govorila: »Ispričaj ljudima za ženu koja ti je došla sa osam dolara i predosećajem«.

Obilje je uvek na našem putu. Ono, međutim, može da se ukaže samo uz pomoć želje, vere ili izgovorene reči. Isus je jasno predočio da mi moramo da napravimo *prvi korak*.

»*Molite* i daće vam se, tražite i naći ćete, pokucajte i otvoriće vam se.« (Mat. 7:7)

U Svetom Pismu čitamo: »U skladu sa delom mojih ruku, zapovedi mi«.

Beskonačna mudrost, Bog, uvek je spremna da ispuni čovekove najmanje i najveće zahteve.

Svaka želja, izgovorena ili neiskazana, predstavlja zahtev. Često se zaprepastimo kada nam se neka želja iznenada ispuni.

Jednog Uskrsa, pošto sam u izlogu cvečare videla prekrasne bukete ruža, poželela sam da i ja dobijem jedan, i na trenutak sam mentalno videla kako mi ga donose pred vrata. Došao je Uskrs i sa njim prelepi buket ruža. Narednog dana sam se zahvalila prijateljici koja je poslala cveće, rekavši joj da je to bilo upravo ono što sam poželela. »Nisam ti poslala ruže, već ljiljane!« rekla je.

Čovek u cvećari je zamenio porudžbine i poslao mi ruže samo zato što sam pokrenula zakon, *pa sam morala da dobijem ruže*.

Ništa ne stoji između čoveka i njegovih najuzvišenijih ideala i svake želje njegovog srca, osim sumnje i straha. Kada čovek može da »poželi a da ne brine«, svaka želja će mu se ispuniti.

U narednom poglavlju potpunije ću izneti argumente za ovakvo tvrđenje i kako da iz svesti iskorenimo strah. On je čovekov *jedini neprijatelj* - strah od siromaštva, strah od neuspeha, strah od bolesti, strah od gubitka, kao i opšti osećaj *nesigurnosti*. Hrist je rekao: »Zašto ste strašljivi, o vi, maloverni?« (Mat. 8:26) Kao što vidimo, moramo da zamenimo strah verom i ljubavlju, jer strah je zapravo samo naopaka vera: to je vera u zlo umesto u dobro.

Predmet igre života je da jasno vidimo sopstveno dobro i izbrišemo sve mentalne slike zla. To moramo da učinimo tako što ćemo u podsvesni um utisnuti impresiju ostvarenja dobrog. Jedan izuzetan čovek, koji je postigao veliki uspeh, rekao mi je da je iz svoje svesti naglo izbrisao sav strah kada je pročitao poruku okačenu u sobi. Evo šta je video, napisano velikim slovima: »*Zašto brineš ~ to se verovatno nikada neće desiti*«. Ove reči neizbrisivo su se urezale u njegov podsvesni um, tako da je postao čvrsto ubeđen kako mu se u životu može desiti samo ono što je dobro, pa mu se zato *samo dobro i ostvaruje*.

U narednim poglavljima razmotriću različite načine da se ostavi utisak na podsvesni um. On je naš verni sluga, ali moramo da budemo obazrivi i dajemo mu samo prave naloge. Na svojoj strani uvek imamo ovog tihog slušaoca – naš podsvesni um.

Svaka misao, svaka reč biva utisnuta u njega i sprovodi se u delo do zapanjujućih pojedinosti. To je kao kada pevač snima na osetljivom disku fonografske ploče. Ako kašlje ili je nesiguran, to takođe biva snimljeno. Zato, uništimo sve stare zapise u podsvesnom umu, zapise našeg života koje ne želimo da čuvamo, i načinimo nove i prekrasne.

Naglas izgovorite sledeće reči, snažno i ubedljivo: »Sada uništavam i zatirem (svojom izgovorenim rečju) sve lažne zapise u svom podsvesnom umu. Oni se pretvaraju u prah sopstvenog urođenog ništavila, jer potiču od moje isprazne uobrazilje. Sada pravim savršene zapise uz pomoć Hrista u meni – zapise *Zdravlja, Bogatstva, Ljubavi i savršenog Samoostvarenja*«. Takav je red u životu, to je dovršena Igra.

U narednim poglavljima, pokazaću kako čovek može da *izmeni svoje uslove života, menjajući reči koje koristi*. Svako ko ne zna kolika je moć reči, zaostaje za vremenom.

»Smrt i Život u vlasti su jezika.« (Izreke, 18:21)

ponekad najteži trenutak. Javlja se iskušenje da odustanemo, da uzmaknemo, da učinimo kompromis.

»I onaj služi ko samo stoji i čeka.«

Ostvarenja često dolaze u poslednjem trenutku, jer tek tada se prepuštamo, to jest, prestajemo da racionalno rezonujemo, i Beskonačna mudrost dobija priliku da deluje.

»Na čovekove mlake želje odgovara se mlako, a njegove nestrpljive želje odlažu se unedogled ili se nasilno ispunjavaju.«

Jedna žena me je upitala zašto stalno gubi ili lomi svoje naočare. Otkrili smo da je često govorila sebi i drugima: »Volela bih da se rešim naočara«. I tako je njena nestrpljiva želja na nasilan način ispunjena. Trebalo je da traži savršeni vid, a ona je u podsvest unela samo želju da se reši naočara, i zato ih je neprestano lomila ili gubila.

Dva stava u umu uzrok su gubitka: omalovažavanje, kao u slučaju žene koja nije uvažavala svog muža, ili *strah od gubitka*, koji u podsvesti stvara sliku gubitka.

Kada je učenik sposoban da se oslobodi svog problema (da prebaci svoje breme) doći će do trenutnog ostvarenja.

Jednog olujnog dana neka žena je hodala ulicom kada joj je vetar okrenuo kišobran naopako. Pošla je da poseti neke ljude koje pre toga nikad nije videla i nije htela da se prvi put s njima sretne sa rasturenim kišobranom u rukama. Nije mogla da ga baci, pošto nije bio njen, te je tako u očaju uzviknula u sebi: »O Bože, pobrini se za ovaj kišobran, jer ja ne znam šta ću s njim!« Iznenada, čula je kako joj neko govori: »Gospođo, hoćete li da vam popravim kišobran?« Bio je to majstor koji popravljao kišobrane. On joj je popravio kišobran dok je ona otišla u posetu, a kad se vratila, dobila je kišobran u ispravnom stanju. Prema tome, uvek nam je pri ruci neko ko popravljao kišobrane, kada kišobran (ili situaciju) prepustimo u Božje ruke.

Neko uskraćivanje uvek treba da propratimo afirmacijom.

Jednom su me kasno u noć pozvali telefonom da obavim tretman za čoveka koga nikada nisam videla. On je, kako se ispostavilo, bio teško bolestan. Sastavila sam sledeću izjavu: »Poričem postojanje ove bolesti. Ona je nestvarna, i prema tome ne može ući u njegovu svest. Ovaj čovek je savršena zamisao Božanskog uma, čista supstanca koja ispoljava savršenstvo«.

U Božanskom umu ne postoje vreme i prostor, zato reč odmah stiže do svog odredišta i ne »vraća se prazna«.

Često me pitaju u čemu je razlika između vizualizacije i vizionarstva. Vizualizacija je mentalni postupak kojim upravlja razum, ili *svesni* um. Vizionarstvo je duhovan postupak kojim upravlja intuicija, ili *nadsvesni* um. Učenik treba da obuči svoj um da primi bljeskove nadahnuća i razradi »božanske slike« putem

smatrajući da je dobio zlato.

Svaki čovek nosi u sebi grumen zlata. Njegova svest o zlatu, oobilju, donosi bogatstvo u njegov život. Upućujući svoje molbe, on počinje *od kraja svog putovanja*, što će reći, izjavljuje *daje već primio*.

»Pre nego me pozovete, odgovoriću vam.«

Ne bi trebalo da neku afirmaciju izgovorimo više od jednom, ako imamo savršenu veru! Ne treba da molimo i preklinjemo, već da se neprekidno zahvaljujemo što smo dobili.

»Pustinja će se radovati i procvetati poput ruže.« Radost koja je još u pustinji (stanju svesti) otvara put za oslobađanje. Molitva Gospodnja je u obliku zapovedi i zahteva: »Daj nam danas naš hleb nasušni i oprosti nam naše dugove kao što mi opraštamo dužnicima našim«, i završava se u hvali: »Jer Tvoje je Carstvo i Moć i Slava, zauvek. Amin«. »Što se tiče dela mojih ruku, zapovedi mi.« Dakle, molitva je zapoved i zahtev, hvala i zahvaljivanje. Učenik treba da radi na tome da sebe uveri kako su »sa Bogom sve stvari moguće«.

To je vrlo lako apstraktno izjaviti, ali je malo teže kada se suočimo sa problemom. Jednoj ženi je bilo neophodno da u određenom vremenskom roku dođe do velike svote novca. Znala je da mora da učini nešto da bi došla do ostvarenja (jer ostvarenje je ispoljenje), i tražila je neki »znak«. Šetala se po robnoj kući i ugledala vrlo lep ružičasti poniklovani nož za papir. Osetila je da je on »privlačni«. Javila joj se misao: »Nemam dovoljno dobar nož za papir koji bi mogao da otvara pisma u kojima su čekovi na velike svote novca«. I tako je kupila taj nož, koji bi razum smatrao suvišnim izdatkom. Dok ga je držala u ruci, kroz glavu joj je u magnovenju prošla slika nje same kako otvara koverat sa čekom na veliku sumu, i kroz nekoliko nedelja je novac zaista i dobila. Ružičasti nož za papir bio je njen most aktivne vere.

O moći podsvesnog koju usmerava vera ispričane su mnoge priče.

Jedan čovek proveo je noć na nekom seoskom imanju. Prozori na toj kući bili su zakucani, a on je usred noći počeo da se guši, pa se kroz mrak doteturao do prozora. Nije mogao da ga otvori, pa je pesnicom razbio staklo, nadisao se svežeg vazduha i mirno zaspao. Narednog jutra je primetio da je razbio staklo ormara za knjige, a da je prozor čitave noći ostao zatvoren. *On je sebi dobavio kiseonik jednostavno misleći na kiseonik.*

Kada učenik počne da zahteva, nikada ne treba da uzmakne. »Neka onaj ko se koleba ne misli da će nešto dobiti od Gospoda.«

Jedan učenik je jednom sastavio ovu čudesnu izjavu: »Kada zamolim Oca za nešto, zauzmem odlučan stav i kažem: 'Oče, neću prihvatiti ništa manje od onoga što tražim, već samo više!'«

Nikada ne treba da pravimo kompromise: »Pošto si sve uradio – stani.« To je

ZAKON BLAGOSTANJA

»Da, Svemoćni biće tvoja zaštita
i imaćeš sve što poželiš.«

Jedna od najvažnijih poruka koje je ljudski rod dobio putem Svetih spisa je da Bog ima ono što nam treba, i da mi *svojom izgovorenom rečju* možemo da osvojimo sve ono što nam prema božanskom zakonu pripada. Doduše, moramo imati *savršenu veru u svoju izgovorenu reč*.

Isaija je rekao: »Moja reč neće mi se vratiti prazna, već će postići ono za šta je poslata«. Sada znamo da reči i misli poseduju veliku snagu vibracija, koja neprestano oblikuje naše telo i naša dela.

Jedna žena došla je kod mene i rekla mi da je u velikoj nevolji, jer do petnaestog u mesecu treba da plati neku kaznu od tri hiljade dolara. Uopšte nije znala kako da dođe do novca i bila je očajna. Rekla sam joj da Bog ima ono što joj treba i *da je u njemu ispunjenje svakog zahteva*.

I tako sam izgovorila reč! Odala sam zahvalnost što će žena dobiti tri hiljade dolara u pravo vreme i na pravi način. Napomenula sam joj da mora imati savršenu veru i delovati u skladu sa *savršenom verom*. Došao je petnaesti, ali nikakav se novac nije pojavio.

Pozvala me je telefonom i upitala šta treba da učini.

»Danas je subota«, odgovorila sam, »dakle danas te neće osuditi. Na tebi je da se ponašaš kao da si bogata, pokazujući time savršenu veru da ćeš do ponedeljka dobiti novac.« Tako me je ona pozvala na ručak kako bih joj pomogla da ne izgubi hrabrost. Kada sam joj se pridružila u restoranu, rekla sam: »Ovo nije trenutak za štedljivost. Naruči skup ručak, ponašaj se kao da si već dobila tri hiljade dolara.«

»Sve što molitvom zatražiš, *verujući*, to ćeš i dobiti.«

»Moraš da se ponašaš kao da si već dobila novac«, dodala sam. Narednog jutra pozvala me je telefonom i zamolila da budem s njom tokom dana. Rekla sam: »Ne, ti si božanski zaštićena a Bog nikada ne kasni.«

Uveče je opet telefonirala, silno uzbuđena, i rekla mi: »Draga moja, desilo se čudo! Dok sam jutros sedela u sobi, zazvonilo je na ulaznim vratima. Rekla sam kućnoj pomoćnici da ne pušta nikoga. Ona je ipak pogledala kroz prozor i rekla mi da je to bio moj rođak s dugom sedom bradom.

Odmah sam joj naložila da potrči za njim i pozove ga da se vrati jer bih volela da ga vidim. Tek što je zamakao za ugao čuo je da ga doziva, *pa se vratio*.

Razgovarali smo oko sat vremena, a na samom odlasku me je upitao: 'Uzgred, kako stojiš s novcem?' Rekla sam mu da mi je potreban novac, a on je odvratio: 'Pa, draga moja, ja ću ti dati tri hiljade dolara, sledećeg meseca'. Nisam

htela da mu kažem da ću ići na sud. Šta da radim? Neću dobiti novac *pre* sledećeg meseca, a moram ga imati sutra.« »Duh nikada ne kasni«, rekla sam. »Odajem zahvalnost što je dobila novac na nevidljivom planu i što se on ispoljava na vreme.« Sledećeg jutra, rođak joj se javio i rekao: »Dođi danas u moju kancelariju i daću ti novac«. Tog popodneva imala je na računu u banci tri hiljade dolara i, silno uzbuđena, ispisala je potrebni ček.

Ako zatražimo uspeh, a spremamo se za neuspeh, dobićemo ono za šta se spremamo.

Jedan čovek mi je došao, zamolivši me da izgovorim reč kako bi se neki njegov dug poništio. Međutim, otkrila sam da je sve vreme proveo u planiranju kako da se opravda kada ne bude platio dug, neutrališući time moje reči. Naprotiv, trebalo je da vidi sebe kako *plaća* dug.

Sve ovo predivno je prikazano u Bibliji, u priči o tri kralja koja su se našla u pustinji, bez vode za pratnju i konje. Posavetovali su se sa prorokom Elisejom, koji im je preneo začudnu poruku: »Ovako veli Gospod: nećete videti vetra niti ćete videti dažda, ipak iskopajte u ovoj dolini puno kanala«.

Čovek mora da se pripremi za ono što je tražio, još *dok se ne ukazuje ni najmanji nagoveštaj da će se to obistiniti*.

Jedna žena je po svaku cenu htela da nađe stan na Menhetnu u vreme izuzetno slabe ponude stanova. Smatralo se da je tako nešto gotovo nemoguće, i njeni prijatelji su joj sažaljivo govorili: »Baš je to grozno, moraćeš negde da smestiš sav nameštaj i da živiš u hotelu«. Ona im je odvrtila: »*Ne treba da me žalite, ja sam supermen i naći ću stan*«. Izgovorila je i sledeće reči: »Neka mi Beskonačni duh otvori put za stan kakav mi dolikuje«. Znala je da postoji ispunjenje svakog zahteva, i da je ona »neuslovljena« dok radi na duhovnom planu, kao i da je »onaj ko je jedno sa Bogom u većini«. Živo je zamišljala kako kupuje nove prekrivače, dok joj je »iskušavač«, suprotna misao ili razum, govorio: »Ne kupuj prekrivače, jer možda ipak ne nađeš stan i onda ti ničemu neće koristiti«. Spremno je odgovorila sebi: »Iskopaću svoje kanale kupovinom prekrivača!« Time se ona uveliko pripremila za stan – ponašala se kao da ga već *ima*. Na čudesan način zaista je i našla stan koji je želela, iako je za njega konkurisalo još *dve stotine drugih ljudi*.

Prekrivači su predstavljali aktivnu veru.

Suvišno je reći da su kanali koje su tri kralja iskopala u pustinji bili prepuni vode. (*Druga knjiga o kraljevima*)

Prosečnoj osobi nimalo nije lako da se uskladi sa duhovnim ritmom stvari. Iz podsvesti se javljaju nepovoljne misli sumnje i straha. One su »vojska uljeza« koja se mora naterati u bekstvo. To objašnjava zašto je često »najmračnije pred svitanje«.

Važnom ostvarenju često prethode mučne misli. Kada objavi neku uzvišenu

PORICANJA I AFIRMACIJE

»Ti ćeš to naložiti, i to će se uspostaviti na tvoju zapoved.«

Svekoliko dobro koje treba da se pokaže u našem životu, u Božanskom umu je već ostvarena činjenica, i oslobađa se putem našeg uvažavanja ili izgovorene reči. Zato moramo da pripazimo, i zapovedimo da se ostvari samo Božanska primisao, jer često svojim »nemarnim rečima« možemo prizvati neuspeh i nesreću.

Zbog toga je izuzetno važno da svoj zahtev ispravno prenesemo u reči, kao što je objašnjeno u prethodnom poglavlju.

Ako neko želi dom, prijatelja, određeni posao ili bilo koju drugu dobru stvar, neka uputi zahtev za »božanskim izborom«.

Na primer: »Beskonačni, otvori put za moj pravi dom, mog pravog prijatelja, moj pravi posao. Zahvaljujem što se milošću to na *savršeni način sada ostvaruje*.«

Ovaj drugi deo izjave je najvažniji. Poznavala sam jednu ženu koja je tražila hiljadu dolara. Čerka joj je nakon toga bila povređena, pa su dobile hiljadu dolara na ime odštete, ali taj novac nije došao na »savršeni način«. Trebalo je da zahtev sroči ovako: »Beskonačni, zahvaljujem se što je hiljadu dolara koji mi pripadaju po božanskom pravu sada pušteno u opticaj i uz milost dospeva do mene na savršeni način«.

Kada razvijamo finansijsku svest, treba da zahtevamo da nam velike svote novca, koje nam po božanskom pravu pripadaju, uz milost dođu na savršeni način.

Nemoguće je da čovek oslobodi više nego što misli da je moguće, jer je sputan ograničenim očekivanjima podsvesnog. On mora da proširi svoja očekivanja da bi mogao da primi više.

Vrlo često sebe ograničavamo u onome što tražimo. Jedan učenik zatražio je da do određenog datuma dobije šest stotina dolara. On ih je i dobio, ali je kasnije čuo da je umalo dobio hiljadu dolara, a dobio je samo toliko kao posledicu svoje izgovorene reči.

»Oni ograniče Svetog Oca izraelskog.« Bogatstvo je stvar svesti. Francuzi imaju jednu pripovest koja ovo ilustruje. Neki siromah je išao putem kad naiđe na putnika, koji ga zaustavi i reče: »Dragi prijatelju, vidim da si siromašan. Uzmi ovaj grumen zlata, prodaj ga i bićeš bogat do kraja života«.

Siromah je bio presrećan zbog ovako dobre sreće i odneo je grumen kući. Odmah je našao posao i postao toliko uspešan da nije prodao grumen zlata. Prošle su godine i postao je veoma bogat. Jednog dana je na putu sreo nekog siromaha. Zaustavio ga je i rekao mu: »Dragi prijatelju, daću ti ovaj grumen zlata i, ako ga prodaš, postaćeš bogat do kraja života.« Prosjak je uzeo grumen, odneo ga na procenu i otkrio da je to samo mesing. I tako vidimo kako se prvi čovek obogatio osećajući se bogatim,

Gospod voli onoga koji rado prima, kao i onoga koji rado daje.

Često su me pitali zašto se neko rađa bogat i zdrav, a neko siromašan i bolestan.

Kad god postoji neka posledica, tu ima i uzroka, nema slučajnosti.

Na ovo pitanje odgovara zakon reinkarnacije. Čovek prolazi kroz mnoga rođenja i smrti, sve dok ne spozna istinu koja ga oslobađa.

On biva ponovo privučen na zemaljski nivo posredstvom želje koja mu nije zadovoljena, da bi platio svoje karmičke dugove, ili »ispunio svoju sudbinu«.

Onaj ko se rodio bogat i zdrav u svom prošlom životu je u podsvesnom umu imao sliku bogatstva i zdravlja. A onaj ko je siromašan i bolestan, imao je sliku bolesti i siromaštva. Čovek na svakom nivou ispoljava ukupan zbir svojih podsvesnih verovanja.

Doduše, rođenje i smrt su zakoni koje je stvorio čovek, jer »plata za greh je smrt«. Adamov pad u svesnu misao nastao je usled verovanja u dve moći. Pravi čovek, duhovan čovek, je izvan rođenja i izvan smrti! On nije nikada rođen i nikada ne umire: »Kao što beše na početku, on je sada i uvek će biti!«

Putem *istine* čovek biva oslobođen zakona karme, greha i smrti, i ostvaruje se načinjen na »Njegovu sliku i priliku«. Sloboda nam dolazi ispunjavanjem naše sudbine, i ostvarenjem Božanskog plana za naš život.

Gospod će nam reći: »Valjano si to uradio, dobri i verni slugo i, jer si bio veran u nekoliko stvari, učiniću te vladarem mnogih (i same smrti); uđi u radost tvog Gospoda (večni život)«.

duhovnu istinu, čovek izaziva uvrežena verovanja u podsvesnom, i »greška se iznosi na videlo« da bi se izbacila.

To je trenutak kada stalno treba da ponavljamo afirmacije istine, radujemo se i zahvaljujemo što smo je već primili.

»Pre nego me pozoveš, odgovoriću.« To znači da je »svaki dobar i savršen dar« već čovekov i da samo čeka da ga on prepozna.

Čovek može da primi samo ono što sam vidi da prima.

Deci Izraela rečeno je da mogu imati svu zemlju koju vide. To je istina za svakog čoveka. On poseduje samo onu zemlju koja je u okviru njegove mentalne vizije. Svako veliko delo, svako značajno postignuće dospelo je na svet neodstupanjem od vizije, a neposredno pre velikog uspeha često dolazi privedan neuspeh i obeshrabrenje.

Kada su deca Izraela stigla do »Obećane zemlje«, uplašili su se da kroče u nju, jer je, kako kažu, bila puna džinova koji su ih naveli da se osete kao skakavci. »I tamo vidismo džinove a sami sebi izgledasmo kao skakavci.« Ovo je iskustvo gotovo svakog čoveka.

Ipak, onaj ko poznaje duhovni zakon nije uznemiren izgledom stvari, i radije se dok je »još u zatočeništvu«. To znači da se drži svoje vizije i zahvaljuje se što je cilj postignut, na onom što je primio.

Isus nam je pružio izvanredan primer za ovo. On je rekao apostolima: »Zar ne kažete još četiri meseca da prođu i biće žetva? Gle čuda, ja vam velim pogledajte polja; jer već su uzrela i spremna za žetvu«. Njegova jasna vizija prodrila je kroz »svet materije« i on je jasno video svet četvrte dimenzije, stvari onakve kakve zapravo jesu, savršene i potpune u Božanskom umu. Čovek zato uvek mora da se drži vizije kraja svog putovanja i traži ostvarenje nečega *kao da je to već primio*. To može da bude njegovo savršeno zdravlje, ljubav, posed, samoostvarenje, dom ili prijatelji.

Sve su to dovršene i savršene ideje zapisane u Božanskom umu (čovekovom nadsvesnom umu) i moraju da dođu uz njegovu pomoć.

Jedan čovek tražio je od mene tretman za uspeh. Bilo mu je neophodno da u određenom roku nabavi pedeset hiljada dolara za svoj posao. To vreme skoro da je isteklo kada mi se u očajanju obratio. Niko nije hteo da uloži novac u njegovo preduzeće, a banka je glatko odbila da mu da pozajmicu. »Pretpostavljam da ste izgubili živce kada ste bili u banci, a time i svoju snagu«, rekla sam mu. »Možete da kontrolišete svaku situaciju ako ste prethodno u stanju da kontrolišete sami sebe. Vratite se u banku«, dodala sam, »i ja ću uraditi šta je potrebno.« Moj tretman je bio: »Poistovetite se u ljubavi sa duhom svih koji rade u banci. Pustite da iz ove situacije iznikne božanska ideja«. On je odgovorio: »Ženo, govorite o potpuno nemogućoj stvari. Sutra je subota; banka se zatvara u dvanaest, a moj voz neće stići pre deset. Rok mi sutra ističe, a oni to ionako neće hteti da urade. Prekasno je«.

»Bogu nije potrebno nikakvo vreme i On nikada ne kasni«, odgovorila sam mu. »Sa Njim je sve moguće.« Dodala sam i ovo: »Ne znam ništa o poslovanju, ali znam sve o Bogu«. On mi je odvratio: »Sve to lepo zvuči dok sedim ovde i dok vas slušam, ali kada izađem strašno je«.

Živeo je u udaljenom gradu, i nedelju dana mi se nije javio, a onda je došlo pismo. »Bili ste u pravu. Podigao sam novac i nikada više neću sumnjati u istinu svega što ste mi rekli.« Nekoliko nedelja kasnije videla sam ga i upitala: »Šta se desilo? Izgleda da ste, na kraju krajeva, imali dovoljno vremena«. Odgovorio je: »Voz mi je kasnio i stigao sam tamo tačno u petnaest minuta do dvanaest. Smireno sam ušao u banku i rekao: 'Došao sam po pozajmicu', a oni su mi je bez reči dali«. Bilo je to poslednjih petnaest minuta vremena koje mu je bilo dodeljeno, a Beskonačni duh nikada ne kasni. U ovom slučaju, čovek nikako ne bi mogao sve sam da izvede. Bio mu je potreban neko ko će mu pomoći da se drži svoje vizije. To je ono što jedan čovek može da uradi za drugoga.

Hrist je znao ovu istinu kada je rekao: »Ako se dvojica od vas slože na zemlji za bilo koju stvar koju će uzmoliti, daće im Otac moj koji je na nebesima«. Sami, nismo u stanju da se distanciramo od sopstvenih poslova, pa često postajemo sumnjičavi i plašljivi.

Prijatelj ili »iscelitelj« jasno vidi uspeh, zdravlje, ili napredak, i nikada se ne koleba, jer ima izvesnu distancu u odnosu na situaciju.

Mnogo je lakše »izvesti ostvarenje« za nekog drugog nego za samog sebe, zato ne treba oklevati da zatražimo pomoć ako primetimo da smo nesigurni.

Jedan pažljivi posmatrač života rekao je: »*Nijedan Čovek ne može a da ne uspe ako ga makar ijedna osoba vidi kao uspešnog*«.

Takva je moć vizije, i mnogo je velikih ljudi koji duguju uspeh ženi, ili sestri, ili prijatelju koji je »verovao u njih« i nepokolebljivo se držao savršenog obrasca!

Jednoj od mojih učenica bilo je potrebno finansijsko ostvarenje. Prišla mi je sa pitanjem zašto se to još uvek nije ispunilo.

Odgovorila sam joj: »Možda si navikla da stvari ostavljaš nedovršene, pa je podsvest stekla naviku da ništa ne dovrši (kako je spolja, tako je iznutra)«.

»U pravu ste«, rekla je. »Često nešto započnem i onda to nikada ne dovršim. Idem kući da završim neke stvari koje sam započela pre nekoliko nedelja, i znam da će to biti od uticaja na ono što očekujem«.

Prilježno je šila i uskoro je završila započetu stvar. Ubrzo posle toga i novac joj je pristigao na najčudnovatiji mogući način.

Tog meseca je njen muž dva puta dobio platu. On je rekao pretpostavljenima da su pogrešili, ali oni su mu odgovorili da zadrži novac.

Kada čovek zatraži, *verujući, on mora i da primi*, jer Bog stvara sopstvene kanale!

Ponekad me pitaju: »Pretpostavimo da neko ima nekoliko talenata, kako da zna koji da izabere?« Zahtevajte da vam se nedvosmisleno pokaže. Recite: »Beskonačni, daj mi nedvosmisleni znak, otkrij način za moje savršeno samoostvarenje, pokaži mi koji od talenata treba sada da upotrebim«.

Znam da su ljudi iznenada kretali u sasvim novi posao i bili potpuno sposobni da ga obavljaju uz sasvim malu ili nikakvu obuku. Zato objavite: »Savršeno sam obučan za *Božanski plan mog života*«, i hrabro koristite sve prilike.

Neki ljudi rado daju, ali nerado primaju. Odbijaju darove zbog ponosa ili nekog negativnog razloga, i time blokiraju svoje kanale, a neizostavno im ostane vrlo malo ili ništa.

Jednoj ženi koja je poklonila veliku svotu novca, ponudili su dar od nekoliko hiljada dolara. Ona je odbila da ga primi, rekavši da joj novac ne treba. Ubrzo posle toga njena finansijska sredstva su »blokirana« i ona se našla u dugu baš za onoliko sumu koja joj je bila ponudena. Čovek treba blagodarno da prihvati hleb koji mu se za vodu uzvratiti - dragovoljno si dao, dragovoljno ćeš i primiti.

Uvek postoji savršena ravnoteža između davanja i primanja i, mada treba da dajemo ne razmišljajući o uzvraćanju, kršimo zakon ako ne prihvatimo ono što nam se uzvratiti; jer svi darovi su od Boga, a čovek je samo posrednik.

Onaj koji prima nikada ne treba da pomisli kako je onaj koji daje siromah. Kada mi je čovek davao jedan cent, ja nisam rekla: »Jadnik, on jedva može sebi da priušti da mi toliko da«. Videla sam ga zatim kao bogatog i uspešnog, i kako mu navire sve što mu pripada. Misao je ta koja je do svega toga i dovela. Ako je neko loš primalac, mora da postane dobar, tako da primi čak i poštansku marku, ako mu je poklonjena, da potpuno otvori svoje kanale za primanje.

Robert Fulton je, posmatrajući kako para izlazi iz čajnika sa ključalom vodom video parobrod!

Često sam primetila kako neko od učenika sprečava ostvarenje pružajući otpor ili birajući put. On se uzda samo u jedan kanal, kako bi do ostvarenja došlo onako kako *on* to želi, što stvari dovodi do zastoja.

»*Moj način, a ne tvoj!*« zapovest je Beskonačne mudrosti. Kao i svaka Sila, bila to para ili elektricitet, ona mora da ima motor ili instrument koji je bez otpora da bi preko njega delovala, i upravo je čovek taj motor ili instrument.

Stalno i iznova čoveku se kaže da se »umiri«. »O Judo, ne plaši se, već im se sutra usprotivi, jer Gospod će biti s tobom. Nećeš morati sam da vodiš tu bitku; *pripremi se i umiri*, i spasenje Gospodnje biće s tobom.«

To smo videli u slučaju žene koja je osvojila ljubav čoveka koga voli, »kada je sva patnja prestala«, kad je prestala da pruža otpor i postala *mirna*.

Cilj učenika je *Staloženost!* Staloženost je *Snaga*, jer ona Božjoj snazi pruža priliku da se silovito ispolji kroz čoveka, tako da on »reši i uradi na Njegovo zadovoljstvo«.

Staložen, on jasno razmišlja i »brzo donosi ispravne odluke - nikada ne propušta priliku«.

Gnev nam pomračuje viđenje, zagađuje krv, koren je mnogih bolesti i uzrok pogrešnih odluka koje vode u neuspeh. On je prozvan jednim od najgorih grehova, jer su njegove posledice toliko štetne. Učenici nauče da u metafiziци greh ima mnogo šire značenje nego u starim učenjima. »Sve što je bez vere je greh.«

Otkrivamo da su strah i zabrinutost smrtni gresi. Oni predstavljaju izopačenu veru i preko iskrivljenih mentalnih slika prouzrokuju upravo one stvari od kojih strahujemo. Rad učenika se sastoji u tome da istera ove neprijatelje (iz podsvesnog uma). »*Kada je čovek neustrašiv on je savršen!*« Meterlink kaže: »Čovek je uplašeni Bog.«

Dakle, kao što smo u prethodnim poglavljima pročitali, strah možemo da iskorenimo samo ako pristupimo onome od čega se bojimo. Kada su Jehosafat i njegova vojska bili spremni da se suoče sa neprijateljem, pevajući: »Hvala Gospodu, jer je njegova milost večna«, otkrili su da su njihovi neprijatelji uništili jedni druge, i da nemaju s kim da se bore.

Učenik često odlaže svoje ostvarenje verovanjem u nepotpunost. Trebalo bi da izjavi sledeće: »U Božanskom umu postoji jedino potpunost, otuda je moje ostvarenje potpuno. Moj savršeni posao, moj savršeni dom, moje savršeno zdravlje«. Sve što zatraži su savršene ideje zapisane u Božanskom umu i moraju da se ostvare, »uz milost, na savršeni način«. On se na nevidljivom planu zahvaljuje što je to već dobio, i aktivno se priprema da na vidljivom planu to i primi.

MOĆ REČI

»*Tvoje će te reči iskupiti, i tvoje će te reči osuditi.*«

Onaj ko veruje u moć reči, uvek veoma pazi šta govori. Dovoljno je da posmatra ono što njegove reči izazivaju da bi znao da se one »ne vraćaju prazne«. Rečima koje izgovaramo, neprestano stvaramo zakone za sebe.

Poznavala sam čoveka koji je govorio: »Uvek propustim autobus. On obavezno ode baš kada ja stignem«.

Njegova ćerka je govorila: »Ja uvek uhvatim autobus. On obavezno dođe baš kad ja stignem«. Ovo se događalo godinama. Svako od njih stvorio je poseban zakon za sebe, jedan o neuspehu, a drugi o uspehu. To je psihologija sujeverja.

Konjska potkovica ili zečja šapa nemaju nikakvu moć, ali čovekova izgovorena reč i verovanje da će mu to doneti dobru sreću stvara očekivanje u podsvesnom umu i privlači »srećnu situaciju«. Otkrila sam, međutim, da to ne deluje kada je čovek duhovno uznapredovao i upoznao viši zakon. On ne može da se vrati unazad i mora odbaciti »utisnute predstave«.

Dva čoveka u mojoj klasi nekoliko meseci bili su veoma uspešni u svojim poslovima, dok iznenada sve nije »otišlo dođavola«. Pokušali smo da analiziramo situaciju, pa sam otkrila da je svaki od njih, umesto da misli pozitivno i obrati se Bogu za uspeh i blagostanje, kupio neku amajliju. Rekla sam: »Da, shvatam, verovali ste u amajlije umesto u Boga. Rešite se amajlija i prizovite zakon opraštanja, jer čovek ima moć da poništi sopstvene greške«.

Odbacili su amajlije u podrum za ugalj, i opet je sve bilo kako treba. Doduše, to ne znači da sada treba da bacimo svaki predmet »koji donosi sreću«, ili potkovicu koju nađemo u kući, već samo da prepoznamo kako je moć koja iza nje stoji jedna i jedina moć, Bog, i da nam takav predmet jednostavno pruža osećaj očekivanja.

Jednog dana šetala sam sa prijateljicom koja je bila veoma potištena. Dok smo prelazile ulicu, podigla je konjsku potkovicu. Odmah su je ispunile radost i nada. Rekla je da joj je Bog poslao potkovicu da bi joj podigao moral.

U tom trenutku, to je zaista bila jedina stvar koju je njena svest mogla da registruje. Njena nada je postala vera, što je na kraju dovelo do izuzetnog ostvarenja. Ovde bih htela da razjasnim da su ona dva čoveka, koje sam prethodno pomenula, zavisila jedino od amajlija, dok je ova žena prepoznala *moć* koja stoji iza konjske potkovice.

Iz sopstvenog iskustva znam da mi je dugo trebalo da se okanem verovanja kako izvesna situacija donosi razočaranje. Kada bi do takve situacije došlo, neizostavno bi usledilo i razočaranje. Otkrila sam da je jedini način na koji mogu da unesem promenu u podsvesno ako kažem: »Ne postoje dve moći, postoji samo jedna moć,

Bog, zato nema razočaranja i ovo predstavlja srećno iznenađenje«. Odmah sam приметила promenu, i srećna iznenađenja počela su da mi se javljaju na putu.

Imam prijateljicu koja je rekla da ništa ne može da je natera da prođe ispod merdevina. Rekla sam joj: »Ako se bojiš, predaješ se verovanju u dve moći, Dobro i Zlo, umesto u jednu. Pošto je Bog apsolutan, ne može da postoji njemu suprotna moć, osim ako čovek sam za sebe ne stvori lažno zlo. Da bi pokazala kako veruješ samo u jednu moć, u Boga, i da nema moći ili stvarnosti u zlu, prođi ispod narednih merdevina koje ugledaš«. Uskoro zatim, otišla je u banku. Htela je da tamo obavi neki posao i eto ti merdevina na njenom putu. Nije mogla da izbegne a da ne prođe ispod njih. Drhtala je od straha i ustuknula, vrativši se kući. Nije mogla da se suoči sa lavom na svom putu. Ali moje reči odzvanjale su joj u ušima i odlučila je da ipak prođe ispod merdevina. Bio je to značajan trenutak u njenom životu, pošto su je one godinama držale u ropstvu. Vratila se nazad, ali merdevina više nije bilo!

To se često dešava. Ako je čovek uistinu rešen da uradi baš ono čega se boji, ovo ponekad i ne mora da učini.

Ovde je reč o zakonu neopiranja, koji mi tako slabo razumemo.

Neko je rekao da hrabrost u sebi nosi genijalnost i magiju. Ako se bez straha suočite s nekom kritičnom situacijom, tada ni nemate sa čim da se suočite, jer ona nestaje sama od sebe.

Objašnjenje je da je strah privukao merdevine na ženin put, dok ih je neustrašivost uklonila.

Na ovaj način nevidljive sile uvek rade za onoga ko stalno sam »povlači konce«, iako to ne zna. Zahvaljujući vibratornoj moći reči, sve što izgovorimo počinjemo i da privlačimo. Ljudi koji neprestano pričaju o bolesti neizostavno je i privuku.

Kada spoznamo istinu, nikada ne možemo biti dovoljno obazrivi u odnosu na ono što govorimo. Imam prijateljicu koja mi često kaže preko telefona: »Dodi da me posetiš, da lepo pročaskamo kao nekad«. Ovo »časkanje kao nekad« podrazumeva da se za jedan sat izgovori skoro pet stotina do hiljadu destruktivnih reči, gde su glavne teme gubitak, nemaština, neuspeh i bolest.

Ja joj uvek odgovorim: »Ne, hvala, dosta mi je takvih časkanja u životu, previše koštaju, ali biće mi drago da pročaskamo na novi način, i pričamo o onome što želimo, a ne o onome što ne želimo«.

Ima jedna stara izreka koja kaže kako treba da koristimo reči samo u tri svrhe: »da izlečimo, blagoslovimo ili napredujemo«. Ono što govorimo o drugima, pričaće se o nama, a ono što poželimo drugima, želimo samima sebi.

»Kletve sustižu onoga koji proklinje.«

Ako nekome poželimo »lošu sreću«, zasigurno ćemo sebi privući lošu sreću. Ako nekome hoćemo da pomognemo da uspe, želimo i pomazemo sopstvenom uspehu.

Telo može da se obnovi i preobrazi uz pomoć izgovorene reči i jasne vizije, a

zatražimo da nam u svesni um dođe Božanski plan, u bleskovima će nam se pojaviti nadahnuće i počecemo da vidimo kako ostvarujemo nešto izuzetno. To je slika, ili zamisao, koje moramo bez oklevanja da se držimo.

Ono što tražimo traži nas same - telefon je tražio Bela, svog pronalazača!

Roditelji nikada ne bi trebalo da prisiljavaju svoju decu na uspeh, niti da im nameću izbor zanimanja. Uz znanje duhovne Istine, u ranom detinjstvu, ili čak i pre rođenja, mogu da izgovore zahtev za ostvarenje Božanskog plana.

Pre rođenja bi trebalo reći: »Neka se Bog u ovom detetu savršeno ostvari. Neka se Božanski plan njegovog uma, tela i poslova ostvari u njegovom životu, kroz večnost«.

Neka bude Volja Božja, a ne ljudska; Božji plan, a ne ljudski. To je zapovest koja se provlači kroz sve Svete spise, a Bibilija je knjiga koja se bavi naukom uma, koja nam govori kako da dušu (ili podsvesni um) oslobodimo iz ropstva.

Bitke koje su u njoj opisane su slike čoveka koji vodi rat protiv smrtnih misli. »Čovekovi neprijatelji potiču iz njegovog sopstvenog domaćinstva.« Svaki čovek je Jehosafat, i svaki čovek je David koji ubija Golijata (smrtnu misao) malim belim kamičkom (verom).

Zato čovek treba da pazi da ne bude »pokvareni i lenji sluga« koji je pokopao svoje talente. Ako ne iskoristimo svoje sposobnosti, plaćamo tešku kaznu.

Često se između nas i našeg savršenog samoostvarenja ispreči strah. Trema je sprečila mnoge genijalne ljude da se ostvare. To je moguće prevazići ako se izgovori reč ili obavi tretman. Tada gubimo svaku samosvest i naprosto osećamo da smo kanal kroz koji se ispoljava Beskonačna mudrost.

Mi postajemo neposredno nadahnuti, neustrašivi i sigurni, jer osećamo da »Otac u nama« obavlja sav posao.

Često je na moje časove dolazio jedan dečak sa svojom majkom. Zamolio me je da »izgovorim reč« za njegov predstojeći ispit u školi.

Posavetovala sam mu da uputi sledeću izjavu: »Ja sam jedno sa Beskonačnom mudrošću. Znam sve što treba da znam o ovom predmetu«. Izvrsno je znao istoriju, ali nije bio siguran u matematici. Kada sam ga ponovo videla rekao mi je: »Izgovorio sam reč za matematiku i odlično sam prošao, ali mislio sam da mogu da se oslonim na samog sebe u istoriji i dobio sam jedva dovoljnu ocenu«. Često doživljavamo neko osujećenje kada smo »previše sigurni u sebe«, što znači da verujemo svojoj ličnosti, a ne »Ocu u nama«.

Učenik mora stvoriti naviku da svakog minuta »praktikuje Prisustvo Boga«.

»U svemu što radiš uvaži ga.«

Ponekad neki beznačajan događaj može da bude prekretnica u našem životu.

SAVRŠENO SAMOOSTVARENJE ILI BOŽANSKI PLAN

*»Nema vetra koji moju barku može da skrene
s puta niti da promeni plimu sudbine.«*

Za svakog čoveka postoji savršeni način da ostvari sebe. Postoji mesto koje on treba da popuni i koje ne može da popuni niko drugi, nešto što on treba da uradi i što niko drugi ne može da uradi – to je njegova sudbina!

Ovo postignuće se čuva kao savršena zamisao u Božanskom umu i čeka da ga čovek prepozna. Pošto je sposobnost imaginacije kreativna sposobnost, neophodno je da prvo nešto vidimo, pre nego se to ostvari.

Prema tome, naš najveći zahtev je da se ispuni *Božanski plan našeg života*.

Možda nemamo nikakvu ideju šta je to, jer moguće je da je duboko u nama skriven neki čudesan talenat.

Naša molba treba da glasi: *»Beskonačni, otvori put da se u mom životu ostvari Božanski plan. Neka se genije skriven u meni sada oslobodi, daj da jasno vidim savršeni plan«*.

Savršeni plan obuhvata zdravlje, bogatstvo, ljubav i savršeno samoostvarenje. To je *poredak u životu* koji nam donosi savršenu sreću. Kada uputimo ovu molbu, može doći do velikih promena u našem životu, jer smo se skoro svi poprilično udaljili od Božanskog plana.

Znam da je u slučaju jedne žene to izgledalo kao da ju je pogodio ciklon, ali vrlo brzo je sve preuređeno i stare uslove su zamenili novi i čudсни.

Savršeno samoostvarenje nikada neće biti mukotrpan rad; naprotiv, tako će nas obuzeti da će nam se gotovo učiniti da se samo igramo. Učenik takođe zna, s obzirom da na svet dolazi tako što Bog brine o njegovim potrebama, da mu je pri ruci sve što je potrebno za savršeno samoostvarenje.

Mnogi geniji su se godinama borili da dobiju ono što im treba, a da su samo to izgovorili uz odgovarajuću veru, neophodna sredstva ubrzo bi se stvorila.

Jednog dana posle nastave, prišao mi je čovek i dao mi novčić.

Rekao je: »Na svetu imam samo sedam novčića, i vama ću dati jedan, jer verujem u moć vaše izgovorene reči. Hteo bih da u moje ime izgovorite reč za moje savršeno samoostvarenje i blagostanje«. »Izgovorila sam reč« i ponovo sam ga videla tek posle godinu dana. Pojavio se uspešan i srećan, s gomilom novca u džepu. Rekao je: »Čim ste izgovorili reč dobio sam posao u jednom udaljenom gradu i sada zračim zdravljem, srećom i obiljem«.

Tražite nedvosmislene znake i put će vam biti olakšan i uspešan.

Ne treba da vizualizujemo ili nasilno utiskujemo neku mentalnu sliku. Kada

bolest može potpuno da se izbriše iz svesti. Metafizičari znaju da sve bolesti imaju mentalni uzrok, i zato, da bi izlečili telo, prvo moraju da »izleče dušu«.

Duša je podsvesni um, i on mora da se »izbavi« od pogrešnog mišljenja.

U dvadeset i trećem psalmu čitamo: »On obnavlja moju dušu«. To znači da podsvesni um ili duša mora da se obnovi ispravnim idejama, i da je »mistični brak« u stvari brak između duše i duha, ili podsvesnog i nadsvesnog uma. Oni treba da budu jedno. Kada je podsvesno preplavljeno savršanim idejama nadsvesnog, Bog i čovek su jedno. »Ja i Otac smo jedno.« To znači da je ljudsko biće jedno sa oblašću savršenih ideja, stvoreno na Božju sliku i priliku, i tada dobija moć i vlast nad svim stvorenim stvarima, nad svojim umom, telom i poslovima.

Pouzdana možemo reći da sva bolest i nesreća potiču *usled narušavanja zakona ljubavi*. Dajem vam novu zapovest: »Volite jedni druge«, a u igri života sva veština je u ljubavi i dobronamernosti.

Jedna moja poznanica godinama je patila od neprijatne kožne bolesti. Lekari su joj rekli da je bolest neizlečiva i ona je bila očajna. Bila je glumica i strahovala je da će uskoro morati da napusti svoju profesiju, a nije imala druga sredstva za izdržavanje. Ipak, uspela je da dobije dobru ulogu i da na premijeri ostvari veliki uspeh. Dobila je laskave kritike, i bila je radosna i oduševljena. Dan posle premijere našla je poruku o otkazu. Jedan glumac u istoj predstavi bio je ljubomorani na njen uspeh i sve je učinio da ona bude otpuštena. Osetila je da je sasvim obuzimaju mržnja i prezir, pa je zavapila: »O Bože, ne dopusti mi da mrzim tog čoveka!« Te noći je satima meditirala. »Utonula sam u veoma dubok mir«, pričala mi je. »Činilo se da sam pomirena sama sa sobom, sa suparnikom i sa celim svetom. Nastavila sam ovo i dve naredne noći, a trećeg dana sam otkrila da sam se sasvim izlečila od kožne bolesti!«

Tražanjem ljubavi i dobronamernosti, ona je ispunila zakon (»jer ljubav je ispunjenje zakona«) i bolest (koja je potekla od nesvesne ogorčenosti) bila je izbrisana.

Neprekidno kritikovanje stvara reumatizam, zato što kritičke, neskladne misli stvaraju neprirodne naslage u krvi, koje se talože u zglobovima.

Nepravilne izrasline prouzrokovane su ljubomorom, mržnjom, neopraštanjem, strahom, itd. Svaku bolest stvorio je um koji nije spokojan. Jednom sam u svojoj klasi rekla: »Nema svrhe da nekoga pitate 'Šta ti je?' jer isto tako možemo da pitamo 'Ko ti je?' Neopraštanje je najčešći uzrok bolesti. Ono će otvrdnuti arterije ili jetru, i uticaće na vid. Ono za sobom povlači beskrajne nevolje.

Jednoga dana pozvala sam ženu koja je rekla da se otrovala ostrigom. »O, ne, ostriga je bila bezopasna, ti si zatrovala ostrigu«, rekla sam joj. »Šta ti je?« »Pa, otprilike devetnaest ljudi«, odgovorila mi je. Posvađala se sa devetnaest ljudi i postala je toliko neusklađena da je privukla lošu ostrigu.

Svaki nesklad spolja ukazuje na mentalni nesklad. »Kako je iznutra, tako je i spolja.«

Jedini čovekovi neprijatelji nalaze se u njemu samom. »I čovekovi neprijatelji biće iz njegovog doma.« Ličnost, naš »ego«, jedan je od poslednjih neprijatelja koje treba prevazići, jer ova planeta počinje da se inicira u ljubavi. Hristova poruka je: »Mir na zemlji, dobra volja među ljudima«. Tako prosvetljeni čovek nastoji da se usavrši uz pomoć svoga suseda. On radi na sebi da bi poslao dobru volju i blagoslove svim ljudima, a čudesno je što, kad blagoslovimo nekoga, taj nema moć da nam naudi.

Jedan čovek me je zamolio da »poradim« na njegovom uspehu u poslu. Prodavao je mašine, i na tržištu se pojavio konkurent s nečim što je reklamirao kao bolju mašinu, pa se moj prijatelj uplašio neuspeha. »Pre svega, moramo da izbrišemo sav strah«, rekla sam mu, »i znaj da Bog štiti tvoje interese, tako da iz ove situacije mora da iznikne neka božanska primisao. To će reći, pravu mašinu će prodati pravi čovek, pravom čoveku.« I dodala sam: »Ne gaji nijednu kritičku misao prema svom konkurentu. Čitav dan mu samo upućuj blagoslove i budi spreman i da ne prodaš svoju mašinu, ako je to božja volja«. I tako je on otišao na zakazani sastanak, bez straha i bez otpora, blagosiljajući konkurenta. Rekao mi je da je ishod bio krajnje izuzetan. Mašina konkurenta nije proradila, tako da je on svoju prodao.

»A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze i molite se za one koji vas vređaju i progone.«

Dobra volja proizvodi veliku zaštitnu auru oko onoga ko je šalje, i »nijedno oružje koje se usmeri protiv njega neće uspeti«. Drugim rečima, ljubav i dobra volja uništavaju neprijatelje u samom čoveku i zato Čovek ni spolja nema neprijatelja!

»Mir na zemlji onome ko šalje dobru volju ljudima!«

vera napor volje.

Kad se duhovno probudimo, prepoznamo da svaki spoljašnji nesklad odgovara našem mentalnom neskladu. Ako posrnemo ili padnemo, često spoznajemo da posrćemo ili padamo u stanju našeg duha.

Jednog dana, neka od mojih učenica hodala je ulicom prekovavajući nekoga u mislima: »Ta žena je najneprijatnija žena na kugli zemaljskoj«, kada su iznenada tri dečaka naglo istrčala iza ugla i samo što je nisu oborila. Nije prekorila dečake, već je odmah prizvala zakon opraštanja i »pozdravila božanstvenost« u toj ženi. Mudrost se ogleda kroz dobronamernost i svi njeni putevi su mir.

Kada uputimo molbu Univerzalnom, moramo da budemo spremni na iznenađenja. Može nam se učiniti da je sve pošlo naopako, mada je u stvarnosti baš onako kako treba.

»Vratiću vam ono što su vam skakavci godinama uništavali.«

Skakavci su sumnje, strahovi, ozlojeđenosti i žaljenja smrtnog mišljenja.

Samo nepovoljne misli uskraćuju čoveku ono što mu pripada, jer »Nema onoga ko mu daje do njega samog, i nema onoga ko mu oduzima, do on sam«.

Čovek je ovde da bi potvrdio Boga i »osvedočio istinu«, a Boga može jedino da potvrdi ako nemaštinu pretvori u obilje i nepravdu u pravdu.

»Ne osuđuj, da ti se ne bi sudilo.«

Mnogi su prekorevanjem drugih na sebe navukli bolest i nesreću.

Ono što osuđujemo kod drugih, privlačimo samima sebi.

Došla mi je jedna prijateljica, sva besna i uznemirena, jer ju je muž napustio zbog druge žene. Prekorevala je tu drugu ženu, neprekidno govoreći: »Znala je da je on oženjen čovek i nije imala pravo da prihvati njegovo udvaranje«.

»Prestani da prekorevaš tu ženu«, rekla sam joj. »Blagoslovi je i završi s tom situacijom, inače ćeš to isto privući sebi.« Oglušila se o moje reči i kroz godinu-dve i sama se duboko zainteresovala za jednog oženjenog čoveka.

Čovek uzima u ruke neizolovanu žicu uvek kada nekoga kritikuje ili prekoreva, i tada može da očekuje šok.

Neodlučnost je kamen spoticanja na mnogim putevima. Da biste je prevazišli, ponavljajte izjavu: »Uvek imam neposredno nadahnuće i brzo donosim ispravne odluke«.

Ove reči utiču na podsvest i uskoro otkrivamo da smo budni i oprezni, kao i da bez oklevanja činimo prave stvari. Nalazim da je destruktivno obraćati se psihičkoj ravni za vodstvo, jer je to ravan mnogih umova a ne »Jednog uma.«

Kada otvorimo um za subjektivnost, postajemo meta sila uništenja. Psihička ravan je proizvod čovekovih smrtnih misli, i »na nivou je suprotnosti«. Možemo da primimo bilo dobre ili loše poruke.

Nauka o brojevima i tumačenje horoskopa održavaju čoveka na nižem, mentalnom (ili smrtnom) nivou, jer se bave jedino karmičkim putem.

Znam čoveka koji je, prema horoskopu, odavno trebalo da bude mrtav, a živ je i u ovoj zemlji vodi jedan od najveći pokreta za uzdizanje čovečanstva.

Potrebno je da imamo veoma jak um da bismo mogli da poništimo zla proročanstva. Učenik treba da izjavi: »Svako lažno proročanstvo neće. Svaki plan koji nije isplanirao moj Otac na nebu rasturiće se i nestati, a božanska primisao sada biva odobrena«.

Kad god dobijete neku dobru vest o predstojećoj sreći ili bogatstvu, nosite je u sebi i očekujte, i ona će se pre ili kasnije ispoljiti, nezavisno od zakona verovatnoće.

Svoju volju treba da koristimo da bismo podržali univerzalnu volju. »Hoću da se ispuni Volja Božja.«

Božja volja je da se svakom čoveku ostvari svaka ispravna želja njegovog srca, a čovekova volja treba da se koristi da bi se zadržala savršena vizija, bez oklevanja.

Bludni sin je rekao: »Ustaću i poći svome Ocu«.

Ponekad je uistinu napor volje napustiti trice i kućine smrtnog načina mišljenja. Prosečnom čoveku mnogo je lakše da strahuje nego da veruje; *otuda je*

ZAKON NEOPIRANJA

*»Ne opiri se zlu. Neka te ne obuzme zlo,
već savladaj zlo dobrim.«*

Nema toga na kugli zemaljskoj što može da odoli osobi koja se apsolutno ničemu ne opire.

Kinezi kažu da je voda najmoćniji elemenat, jer se savršeno ne opire. Može da udubi stenu i zбриše sve pred sobom.

Hrist je rekao: »Ne opirite se zlu«, jer je znao da zlo zapravo ne postoji i da zato nemamo čemu da se opiremo. Zlo potiče od čovekove »zaludne mašte«, ili verovanja u dve moći, dobro i zlo.

Postoji jedna drevna legenda da su Adam i Eva jeli sa »Maje, drveta Iluzije« i da su videli dve moći, umesto jedne, Boga.

Otuda je zlo lažni zakon koji je čovek stvorio za sebe samog, uz pomoć psihome ili sna duše. San duše znači da je čovekova duša hipnotisana posebnim verovanjem (u greh, bolest i smrt, itd.) koje predstavlja telesnu ili smrtnu misao, a njegova dela odslikavaju njegove iluzije.

U prethodnom poglavlju pročitali smo da je čovekova duša u podsvesnom umu i, šta god da osećamo, bilo to dobro ili loše, odslikao je taj verni sluga. Naše telo i dela pokazuju ono što smo zamišljali. Bolesnik je zamišljao bolest, siromah siromaštvo, bogataš bogatstvo.

Ljudi često pitaju: »Zašto malo dete privlači bolest, kada je suviše malo da bi čak i znalo šta to znači?«

Odgovaram im da su deca osetljiva i prijemčiva za misli koje *drugi* imaju o njima, tako da često odražavaju strahove svojih roditelja.

Jednom sam čula da je jedan metafizičar rekao: »Ako sami ne upravljate svojim podsvesnim umom, neko drugi će to uraditi umesto vas«.

Majke često nesvesno privlače bolest i nesreću svojoj deci, jer neprekidno nose u mislima strah i traže simptome.

Jedan moj prijatelj upitao je neku ženu da li njena devojčica ima male boginje. Ona je spremno odgovorila: »Ne još«. To je podrazumevalo da ona očekuje tu bolest i da, na taj način, priprema put za ono što nije htela ni sebi ni detetu.

Doduše, čoveka koji je usredsređen i utemeljen u ispravnom razmišljanju, koji šalje samo dobru volju svojoj sabraći, i koji je bez straha, *ne mogu da dotaknu niti da na njega utiču negativne misli drugih.* U stvari, on tada može da prima samo dobre misli, pošto i sam šalje samo dobre misli.

Opiranje je pakao, jer ono dovodi čoveka u »stanje mučenja«.

Jedan metafizičar dao mi je izvanredan recept za korišćenje svih trikova u Igru života, i to predstavlja vrhunac neopiranja. On je to ovako preneo: »Svojevremeno

sam krstio decu, i ona su, naravno, imala mnogo imena. Sada više ne krstim decu, ali krstim događaje, s tim što svakom događaju *dajem isto ime*. Ako ne uspem, ja to krstim kao uspeh, u ime Oca, Sina i Svetoga Duha».

Ovde vidimo sjajan zakon preobraženja, zasnovan na neopiranju. Njegovom izgovorenom rečju, svaki neuspeh je preobražen u uspeh.

Žena koja je tražila novac i koja je poznavala duhovni zakon obilja, neprestano je morala poslovno da saraduje sa čovekom koji je činio da se ona oseća vrlo siromašnom. On je govorio o oskudici i nemaštini i ona je počela da se hvata za njegove misli o siromaštvu, pa joj se nije sviđao i krivila ga je za svoj neuspeh. Znala je, ukoliko hoće da demonstrira ono što joj sleduje, mora prvo osetiti *daje to primila - osećaj obilja mora da prethodi ispoljavanju istog*. Jednog dana joj je sinulo da se ona samo opire nastaloj situaciji i da vidi dve moći umesto jedne. Zato je blagosloвила tog čoveka i krstila situaciju kao »Uspeh«. Potvrdila je: »S obzirom na to da postoji samo jedna moć, Bog, ovaj čovek je ovde radi mog dobra i napretka«. (Upravo zbog onoga zbog čega se činilo da on nije tu.) Ubrzo posle toga, *preko ovog čoveka* upoznala je ženu koja joj je za pružene usluge platila nekoliko hiljada dolara, a čovek se odselio u neki daleki grad i harmonično iščezao iz njenog života.

Recite: »Svaki čovek je zlatna karika u lancu mog dobra«, jer su svi ljudi Bog u ispoljenju, *koji čeka na priliku koju mu daje sam čovek, da služi Božanskom planu u svom životu*.

»Blagoslovi svog neprijatelja i oduzećeš mu njegovo oružje.« Njegove strele biće preobražene u blagoslove.

Ovaj zakon važi i za narode baš kao i za svakog pojedinca. Uputite blagoslove nekom narodu, pošaljite ljubav i dobru volju svakom njegovom pripadniku i oduzete mu moć da učini zlo.

Neopiranje je moguće ispravno shvatiti samo uz pomoć duhovnog razumevanja. Moji učenici često kažu: »Ne želim da budem otirač«. Ja im odgovaram: »Kada mudro koristite neopiranje, niko više nikad neće moći da gazi po vama«.

Sve dok se čovek opire nekoj situaciji, neće moći sa njom da raščisti. Ako od nje pobegne, ona će ga progoniti.

Jednom prilikom sam ovo ponovila jednoj ženi i ona mi je odgovorila: »Koliko je istine u tome! Kod kuće sam bila nesrećna, nisam volela svoju majku koja je bila kritična i dominantna, tako da sam pobegla od nje i udala se. Međutim, udala sam se za svoju majku, pošto mi je muž bio potpuno isti kao majka, pa sam ponovo morala da se suočim sa istom situacijom«.

»Brzo se pomiri sa sopstvenom nevoljom.« To znači, pomiri se da je nepovoljna situacija dobra, neka te ona ne uznemirava, i ona će nestati sama od sebe. »Ništa od svega ovoga me ne dodiruje«, izvrsna je afirmacija.

Neskladna situacija potiče od nesklada u samom čoveku. Kada u njemu

ubrzo pokazati. Tako je i bilo – ponuđena su joj tri radna mesta, dva u Njujorku a jedno u Palm Biču, pa nije znala koje da odabere. »Zatraži nedvosmisleni znak«, rekla sam joj. Vreme za odluku je gotovo isteklo, a ona i dalje nije mogla da odluči, da bi jednog dana telefonirala i rekla: »Kad sam se jutros probudila, mogla sam da osetim miris Palm Biča«. Bila je tamo i ranije i znala je kakvim blagotvornim mirisom odiše taj grad. »Ako odavde možeš da osetiš miris Palm Biča, to je sasvim izvesno tvoj znak«, odgovorila sam joj. Prihvatila je posao i to se pokazalo kao veliki uspeh. Često nam znaci dolaze u neočekivano vreme.

Jednog dana sam hodala ulicom, kad sam najednom osetila snažnu potrebu da odem u pekaru koja je bila dve-tri ulice dalje. Razum se opirao, obrazlažući: »Tamo nema ničega što bi ti bilo potrebno«. Ipak, naučila sam da ne sledim razum, pa sam otišla u pekaru, razgledala sve šta je tamo bilo, i zaista nije bilo ničega što sam htela. Međutim, na izlasku sam sreća ženu na koju sam često mislila i kojoj je bila neophodna pomoć koju sam mogla da joj pružim.

Često nam se dešava da pođemo za jednom stvari, a otkrijemo neku drugu.

Intuicija je sama po sebi neobjašnjiva, ona nam samo *pokazuje put*.

Znak se često ukazuje za vreme »tretmana«. Ideja koja nam se javi može da nam se učini krajnje nevažnom, ali ponekad su Božiji nalozi »tajanstveni«.

Jednog dana sam na kursu radila tretman da svako dobije neki nedvosmisleni znak. Nakon toga mi je prišla jedna žena koja je rekla: »Dok ste obavljali tretman, dobila sam podsticaj da uzmem nameštaj iz podruma i iznajmim stan«. Ta žena je došla radi tretmana za zdravlje. Rekla sam joj da znam da će joj se zdravlje popraviti ako bude imala sopstveni dom, i dodala sam: »Verujem da tvoja muka, visok pritisak, potiče od toga što si stvari sklonila u podrum. Nagomilavanje stvari uzrok je nagomilavanju u telu. Prekršila si zakon korišćenja i tvoje telo plaća kaznu za to«.

Zato sam se zahvalila što je »*Božanski red uspostavljen u njenom umu, telu i poslovima*«.

Ljudi ni ne sanjaju koliko ono što rade utiče na telo. Svaka bolest ima svoj mentalni uzrok. Moguće je da se odjednom izlečimo spoznajući da je naše telo savršena zamisao Božanskog uma i da je, prema tome, zdravo i savršeno, ali ako nastavimo destruktivno da mislimo, da pravimo tajne zalihe, da mrzimo, strahujemo, osuđujemo, bolest će se ponovo vratiti.

Isus je znao da sve bolesti potiču od greha, pa je posle izlečenja opomenu leproznog da ide i više ne greši, da ga ne bi zadesilo nešto još gore.

Radi trajnog izlečenja, čovekova duša (ili podsvesni um) mora da postane belja od snega. Metafizičar uvek mora da zađe vrlo duboko da bi našao odgovarajući mentalni uzrok.

Isus je rekao: »Ne prekorevaj, da i sam ne budeš prekoren«.

INTUICIJA ILI VODSTVO

»Na svakom putu uvaži Njega
i On će upravljati tvojim putevima.«

Nijedno postignuće nije preveliko za onoga ko zna kolika je moć njegove reči i ko sledi svoju intuiciju. On rečima pokreće nevidljive sile, te može da obnovi sopstveno telo ili promeni svoje opšte uslove.

Zbog toga je najvažnije izabrati prave reči, pa učenik pažljivo bira afirmacije koje želi da pošalje u svet nevidljivog.

On zna da Bog ima sve što mu treba, da svaki zahtev može da bude zadovoljen i da reč koju izgovori oslobađa ovo zadovoljenje.

»Traži i daće ti se.«

Mi moramo da učinimo prvi korak. »Priđi Bogu i On će prići tebi.«

Ljudi me često pitaju kako da izvedu nešto.

Odgovaram: »Izgovorite reč i nemojte ništa da činite sve dok ne dobijete nedvosmislen podsticaj.« Tražite podsticaj, rečima: »Beskonačni, otkrij mi put, obznani mi ako postoji nešto što treba da učinim.«

Odgovor će doći putem intuicije (ili nagoveštaja); pomoću nečije uzgredne primedbe ili odlomka iz knjige, itd., itd. Odgovori su ponekad sasvim neočekivano precizni.

Davanje otvara put ka primanju. Da bismo pokrenuli sopstvene finansije, treba da dajemo. Plaćati porez ili davati deseti deo sopstvene zarade stari je jevrejski običaj, koji sasvim izvesno dovodi do uvećanja kapitala. Mnogi od najbogatijih ljudi u ovoj zemlji to čine, i ne znam da se to ikad nekome nije isplatilo.

Deseti deo odlazi i vraća se blagosloven i umnožen. Doduše, dar ili porez mora da se daje s ljubavlju i veselo, jer »Bog voli onog koji radosno daje«. Sav novac treba da se preda bez straha i uz blagoslov.

Ovakav stav uma čini čoveka gospodarem novca. Njegovo je da sluša, a njegova izgovorena reč otvara zatim nepresušne zalihe bogatstva.

Sam čovek ograničava ono što mu pripada sopstvenim ograničenim viđenjem. Ponekad nekom učeniku sledi ostvarenje velikog bogatstva, ali se on boji da stupi u akciju.

Viđenje i delovanje moraju da se obavljaju uporedo, kao u slučaju čoveka koji je kupio skupoceni kaput.

Jedna žena je došla kod mene da me zamoli da »izgovorim reč« za njen bolji položaj na poslu. I tako sam zamolila: »Beskonačni, otvori put da ova žena dobije svoj pravi položaj«. Nikada nemojte da tražite samo »položaj«, zatražite *pravi* položaj, mesto koje je već isplanirano u Božanskom umu, jer je to jedino što će vas zadovoljiti. Zatim sam se zahvalila kao da je već dobila taj položaj, i da će se to

nema emotivnog odgovora na neku neskladnu situaciju, ona se zauvek uklanja sa njegovog puta.

Prema tome, možemo primetiti da je čovekov rad uvek na samom sebi.

Ljudi mi kažu: »Poradi na tome da se promeni moj muž, ili moj brat«. Ja im odgovaram: »Ne, poradiću na tome da se *ti* promeniš. Kada se ti promeniš, promeniće se i tvoj muž ili brat«.

Jedna moja učenica često je lagala. Rekla sam joj da je to pogrešan metod, jer, ako laže, i nju će lagati. Odgovorila je: »Baš me briga, ja ne mogu a da ne lažem«. Jednog dana je preko telefona razgovarala sa čovekom u koga je bila veoma zaljubljena. Rekla mi je: »Ne verujem mu, znam da me laže«. »Pa«, odvrtila sam, »i sama se služiš lažima, zato i tebe neko mora lagati, a budi sigurna da će to biti upravo ona osoba od koje želiš istinu«. Posle izvesnog vremena, ponovo sam je videla i ona mi je rekla: »Izlečila sam se od laganja«. »Šta te je izlečilo?« upitala sam. »Živim sa ženom koja laže gore od mene!« odgovorila je.

Često se oslobađamo svojih mana tek kada ih vidimo u drugima.

Život je ogledalo, a mi u onima sa kojima se družimo uvek vidimo samo sebe kao odraz.

Živeti u prošlosti je pogrešan metod i narušavanje duhovnog zakona.

Isus je rekao: »Gle, sada je obećani čas«. »Sada je dan Spasenja.«

Lotova žena se osvrnula za sobom i pretvorena je u stub od soli.

Kradljivci vremena su prošlost i budućnost. Ako robujemo prošlosti, treba da je blagoslovimo i zaboravimo, a treba i da blagoslovimo budućnost, znajući da nam ona donosi beskrajnu radost, ali bi trebalo da u potpunosti živimo u sadašnjosti.

Jedna žena mi se žalila da nema para za kupovinu božićnih pokona. Rekla je: »Prošle godine je sve bilo drugačije. Imala sam puno para i svima sam dala divne poklone, a ove godine jedva da imam neku paru«. Odgovorila sam: »Većito ćeš biti bez novca dok si tako patetična i živiš u prošlosti. Živi potpuno sada, i pripremi se za davanje božićnih poklona. Iskopaj svoje kanale i novac će doći«. Uskliknula je: »Znam šta ću! Kupiću neke fine brokatne trake, ukrasni papir i božićne paketiće«. Odvrtila sam: »Uradi to i pokloni će doći i upakovati se u božićne paketiće«.

Ovim se takođe pokazuje finansijska neustrašivost i vera u Boga, jer razum kaže: »Čuvaj svaku paru, nisi sigurna da li ćeš još dobiti«.

Kupila je božićne pakete, papir i traku, i nekoliko dana pre Božića dobila je na poklon nekoliko stotina dolara. Kupovina paketa i traka je u podsvest utisnula očekivanje koje je otvorilo put za pojavu novca.

Moramo da živimo zadržavajući se u sadašnjem trenutku. »Zato, dobro pogledajte današnji Dan! To je pozdrav Zore!«

Potrebno je da budemo duhovno budni, da uvek iščekujemo smernice i da iskoristimo svaku priliku.

Jednog dana neprekidno sam u sebi ponavljala: »Beskonačni, ne dozvoli da ne shvatim u čemu je stvar«, i te večeri mi se desilo nešto veoma važno. Najvažnije je da dan započnemo pravim rečima. Na primer: »Neka ovog dana bude Volja Tvoja! Danas je dan upotpunjenja. Zahvaljujem se na ovom savršenom danu, čudo će slediti čudo i neće biti kraja čudesima.« Neka vam ovo postane navika i videćete kako će čuda početi da se dešavaju u vašem životu.

Jednog jutra pročitala sam u nekoj knjizi: »Pogledaj začudno u ono što je pred tobom!« Izgledalo mi je kao da je to moja poruka za taj dan, pa sam je stalno ponavljala: »Pogledaj začudno u ono što je pred tobom!«

Naravno, nikada ne bi trebalo da koristimo afirmacije ako nas apsolutno ne zadovoljavaju i nisu ubedljive za našu svest, tako da se često neka afirmacija menja da bi odgovarala različitim ljudima.

Sledeća izjava mnogima je donela uspeh: »Imam odličan posao, u odličnim uslovima, odlično radim, za odličnu platu!«

Ja sam prvi deo dala jednoj svojoj učenici, a ona je dodala drugi.

To je izjavu učinilo *izuzetno moćnom*, pošto bi dobar rad uvek trebalo dobro platiti, a u ovom obliku, kao stihovi, lako utiskuje u podsvest. Ona je išla unaokolo i to naglas pevala, da bi ubrzo dobila odličan posao, u odličnim uslovima, i radila je odlično za odličnu platu.

Jedan moj drugi student, poslovan čovek, uzeo je ovu izjavu, ali je reč zaposlenje promenio u biznis.

Ponavljao je: »Imam odličan biznis, uz odlične uslove, i radim odlično za odličnu platu.« Istog popodneva sklopio je posao vredan četrdeset i jednu hiljadu dolara, iako mesecima pre toga u njegovom poslu nije bilo nikakvih aktivnosti.

Svaka afirmacija mora pažljivo da se sastavi i da potpuno »obuhvati ono što je potrebno«.

Znam za jednu ženu koja je bila u oskudici i tražila je posao. Dobijala je poslove, ali joj nikad ništa nisu platili. Sada zna da doda: »Odličan posao, za odličnu platu«.

Čovekovo je božanske pravo da ima dovoljno! Više nego dovoljno!

»Ambari treba da su mu puni, a šolja prepuna!« To je Božja zamisao za čoveka i, kada čovek u sopstvenoj svesti sruši prepreke nemaštine, Zlatno Do-ba biće njegovo, a svaka ispravna želja njegovog srca biće ispunjena!

Bog radost, ljubav i mir ove žene.

Žena je odjednom stekla spokojstvo, ali je po sinu poručila da više ne pomažem, jer je bila »toliko srećna, da to naprosto nije pristojno«.

Dakle, »smrtni um« voli da se kači za svoje tuge i kajanja.

Poznavala sam ženu koja je išla naokolo hvaleći se svojim problemima, i tako je, naravno, uvek i imala čime da se hvali.

Staro predubeđenje je da ako žena ne brine o deci, ona nije dobra majka. Sada znamo da je strah majke odgovoran za mnoge bolesti i nezgode koje se javljaju u životu deteta. Jer, strah živo oslikava bolest ili situaciju koje se pribojavamo, i ove slike se opredmećuju ako ih ne poništimo.

Srećna je ona majka koja iskreno može reći da svoje dete polaže u Božje ruke, i stoga zna da je ono božanski zaštićeno.

Jedna žena se naglo usred noći probudila, osećajući da joj je brat u velikoj opasnosti. Umesto da se prepusti strahu, počela je da izgovara iskaze Istine: »Čovek je savršena zamisao u božanskom umu i uvek je na pravom mestu; prema tome, moj brat je na pravom mestu, i božanski je zaštićen«.

Narednog dana saznala je da joj je brat bio vrlo blizu neke eksplozije, ali se nekim čudom na vreme sklonio.

Prema tome, čovek je čuvar svoga brata (u mislima) i svaki bi čovek trebalo da zna kako ono što voli boravi u »tajnom mestu najvišeg i obitava pod senkom Svemoćnog«.

»Nikakvo zlo te neće zadesiti, niti će kakva napast prići.«

»Savršena ljubav razgoni strah. Onaj ko je strašljiv nije savršen u ljubavi.«

»Ljubav je ispunjenje Zakona.«

korišćenja«. Ormani su joj bili prepuni odeće koju nije nikada nosila i nakita koji nije nikada iznet na videlo. Ruke ove žene postepeno su se paralizovale, jer se čvrsto držala za stvari, i na kraju je proglašena nesposobnom da vodi svoje poslove a njeno bogatstvo je dato drugima da njime upravljaju.

Tako čovek, ne poznajući zakon, dovodi do sopstvenog uništenja.

Sva bolest, sva nesreća, potiču od narušavanja zakona ljubavi. Čovekovi bumeranzi mržnje, ozlojeđenosti i kritikovanja vraćaju se opterećeni bolešću i tugom. Ljubav gotovo da izgleda kao neka izgubljena veština, ali onaj ko poznaje duhovni zakon zna da se ona mora ponovo zadobiti, jer bez nje čovek postaje kao »prazan zvuk trube i zveket cimbalala«.

Imala sam jednu učenicu koja mi je iz meseca u mesec dolazila da očisti svest od ozlojeđenosti. Posle nekog vremena dospela je do tačke na kojoj je bila ozlojeđena samo na jednu ženu, ali ju je ta žena primorala da i dalje radi na sebi. Malo po malo, postala je uravnotežena i usklađena, i jednog dana je sva ozlojeđenost izbrisana.

Došla je sva blistajući, i uskliknula: »Ne možete da shvatite kako se osećam! Ona žena mi je nešto rekla i umesto da se razbesnim, ja sam bila puna ljubavi i pažnje, a ona mi se izvinila i bila savršeno ljubazna prema meni. Niko ne može da shvati ovu čudesnu lakoću koju osećam u sebi!«

Ljubav i dobronamernost su neophodne u svakom poslu.

Jedna žena mi se žalila na svoju poslodavku. Rekla je da je ta žena hladna i kritična i znala je da ne želi da ona radi na tom mestu. »Dobro«, odgovorila sam, »pozdravi božanske u toj ženi i pošalji joj ljubav.« »Ne mogu«, rekla je. »Ona je žena od mermera.« Odgovorila sam: »Sećaš li se priče o vajararu koji je tražio određeni komad mermera. Kada su ga pitali zašto mu treba, odgovorio je: 'Zato što u mermeru postoji jedan anđeo', i od njega je stvorio izvanredno umetničko delo.«

Ljudi su ponekad ispunjeni žaljenjem što su prema nekome bili neljubazni, čak ako je to bilo i pre više godina.

Ako se greška ne može ispraviti, njene posledice mogu da se ponište ako smo *u sadašnjem trenutku* ljubazni prema nekome.

»Ovo sada činim, zaboravljajući na ono što je iza mene i posežući ka onom što je ispred mene.«

Tuga, žaljenje i kajanje uništavaju ćelije u našem telu i truju atmosferu koja nas okružuje.

Jedna žena koja je bila duboko tužna rekla mi je: »Naučite me da budem srećna i radosna, jer me moja tuga čini tako nepodnošljivom prema članovima porodice, tako da stvaram sve više i više loše karme«.

Zamolili su me da pomognem ženi koja je bila u žalosti za svojom ćerkom. Nisam priznavala nikakvo verovanje u gubitak i odvojenost, i potvrdila sam da je

ZAKON KARME I ZAKON OPRAŠTANJA

Dobijamo samo ono što dajemo. Igra zvana život je igra bumeranga. Naše misli, dela i reči vraćaju nam se pre ili kasnije, uz zapanjujuću preciznost.

To je zakon karme, što na sanskritu znači »povratak«. »Kako seješ, tako ćeš i žnjeti«.

Jedna prijateljica ispričala mi je svoju priču koja ilustruje ovaj zakon. Rekla je: »Svu svoju karmu stvaram na tetki. Šta god da joj kažem, neko drugi kaže meni. Kod kuće sam često nervozna, i jednog dana, dok mi je za večerom neprekidno nešto pričala, podvignula sam joj: 'Dosta priče, hoću da jedem na miru'.

Narednog dana, ručala sam sa ženom na koju sam htela da ostavim jak utisak. Uživela sam se u priču, kada mi je ona rekla: 'Dosta priče, hoću da jedem na miru'«.

Moja prijateljica je visoke svesti, pa se njoj karma mnogo brže vraća nego nekom ko je na nižem mentalnom nivou.

Što više čovek zna, to je odgovorniji, a onaj ko poznaje Duhovni zakon a ne praktikuje ga, za uzvrat silno pati. »Strah od Gospoda (zakona) je početak mudrosti.« Kada bismo reč Gospod pročitali kao zakon, mnoge stranice u Bibliji bile bi nam mnogo jasnije.

»Osveta je moja, ja ću platiti, reče Gospod« (zakon). Zakon je onaj koji sprovodi osvetu, a ne Gospod. Bog čoveka vidi kao savršenog, »stvorenog na njegovu sopstvenu sliku« (zamisao), sa dobijenom »moći i vlašću«.

To je savršena predstava o čoveku, zapisana u Božanskom umu, i ona čeka da je čovek prepozna; jer čovek može da bude samo ono što sam vidi da jeste, i može da postigne samo ono što sam vidi da postiže.

»Ništa se nikada ne događa bez onoga ko posmatra«, drevna je poslovice.

Čovek vidi svoj neuspeh ili uspeh, svoju radost ili tugu, *pre* nego što se one spuste do realnosti sa scene postavljene u njegovoj mašti. Ovo smo se osvedočili u slučaju majke koja vidi kako bolesti napadaju njeno dete, ili u slučaju žene koja vidi uspeh za svog muža.

Hrist je rekao: »I ti ćeš spoznati istinu, i istina će te osloboditi«.

Otuda mi vidimo da sloboda (od svih nesretnih okolnosti) dolazi kroz znanje – znanje Duhovnog zakona.

Poslušnost prethodi autoritetu, a zakon sluša čoveka kada čovek sluša zakon. Zakon električne struje treba poslušati pre nego što ona počne da služi čoveku. Kada se njome nevešto rukuje, ona postaje čovekov smrtni neprijatelj. Tako je i sa zakonima Uma!

Jedna žena izrazito snažne volje poželela je da ima kuću koja je pripadala njenom poznaniku i često je stvarala mentalne slike sebe kako živi u toj kući. Posle nekog vremena, čovek je umro i ona se uselila u kuću. Nekoliko godina nakon

toga, došavši do spoznaje Duhovnog zakona, rekla mi je: »Mislite li da ja imam neke veze sa smrću tog čoveka?« Odgovorila sam joj: »Da, vaša želja je bila toliko jaka da je sve načinilo prolaz za nju, ali i sami ste platili karmički dug. Vaš suprug, koga ste tako nežno voleli, umro je ubrzo posle toga, a kuća vam je ostala kao skup i beskoristan posed«.

Ipak, njene misli ne bi imale uticaja na prvobitnog vlasnika da je bio pozitivan u istini, kao ni na njenog muža. Međutim obojica su bili pod vlašću karmičkog zakona. Trebalo je da žena kaže (osećajući veliku želju za kućom): »Beskonačna mudrosti, daj mi pravu kuću, jednako lepu kao što je ova, kuću koja je moja prema božanskom pravu«.

Božanski izbor doneo bi savršeno zadovoljstvo i dobrobit svima. Božanski obrazac je jedini bezbedan obrazac po kome treba da delujemo.

Želja je ogromna sila i ona mora pravilno da se kanališe, ili dolazi do haosa. Najvažniji korak je prvi korak: »pravilno zamoliti«.

Uvek treba da zatražimo samo ono što je po Božanskom pravilu naše.

Vratimo se primeru. Da je žena zauzela sledeći stav: »Ako je kuća koju želim moja, ne mogu je izgubiti, a ako nije, daj mi kuću koja je njoj jednaka«, vlasnik kuće bi možda odlučio da se odseli (da je to bio njen božanski izbor), ili bi se u zamenu pojavila neka druga kuća. Sve što svojom voljom *prisilno* dovedemo do ispoljenja uvek je »krivo stečeno« i »uvek je na zlu sreću«.

Čovek je upozoren: »Neka bude volja Moja, a ne tvoja« i, što je zanimljivo, uvek dobijamo ono što želimo ako se odrekneмо svoje volje i tako omogućimo Beskonačnoj mudrosti da deluje kroz nas.

»Stani mirno i gledaj spasenje Gospodnje«.

Došla mi je jedna žena u velikoj nevolji. Njena kći je rešila da pođe na vrlo opasno putovanje, i majka je bila prestrašena. Upotrebila je sve moguće argumente, ukazala joj je na sve opasnosti sa kojima će se susresti, i čak joj je zabranila da ide, ali se kćer sve više i više bunila i postajala sve odlučnija. Rekla sam joj: »Vašoj kćeri silom namećete svoju volju, a nemate pravo da to činite, dok vaš strah od puta samo privlači ono od čega strahujete, jer čovek privlači ono čega se boji«. Dodala sam: »Pustite je i skinite s nje svoje mentalne ruke. Predajte je u Božje ruke, i uputite sledeću izjavu: 'Ovu situaciju polažem u ruke Beskonačne Ljubavi i Mudrosti. Ako je ovo putovanje Božanski plan, blagosiljam ga i više se ne opirem, a ako nije božanski isplanirano, zahvaljujem se što je sada iščezlo i nestalo'«.

Kroz dan ili dva, ćerka joj je rekla: »Mama, odustala sam od putovanja«, i situacija se vratila u svoju »prvobitnu ništavnost«.

Naučiti da ostanemo pasivni izgleda nam veoma teško. Opširnije sam opisala ovaj zakon u poglavlju o neopiranju.

Jedna žena želela je tretman za blagostanje. Ona nije polagala mnogo

»Vi ste savršena zamisao u božanskom umu, i mi ćemo tražiti uspeh i blagostanje koje je Beskonačna mudrost već *isplanirala* za vas.« Kroz nekoliko nedelja, dobio je solidno zaposlenje, a posle godinu ili dve postigao je uspeh kao pisac. Nijedan čovek nije uspešan u poslu ako ne voli ono što radi. Slika koju slikar slika iz ljubavi (prema svojoj umetnosti) je njegovo najveće delo. Raditi tek toliko da bi se preživelo uvek je nešto što svojim životom treba obesnažiti.

Nijedan čovek ne može sebi da privuče novac ako ga prezire. Mnogi ljudi ostaju siromašni jer kažu: »Meni novac ništa ne znači i prezirem ljude koji ga imaju«. To je razlog što su mnogi umetnici siromašni. Njihov prezir prema novcu razdvaja ih od njega.

Čula sam kako jedan slikar kaže za drugog: »On je loš slikar, ima gomilu novca u banci«.

Ovakav stav uma naravno da čoveka odvaja od onoga što mu pripada. On mora da bude u skladu s nekom stvari da bi je privukao.

Novac je ispoljenje Boga, kao sloboda od oskudice i nemaštine, ali uvek mora da bude u opticaju i koristi se u ispravne svrhe. Gomilanje i štednja dovode uvek do gubitka.

To ne znači da ne treba da imamo kuću i bogatstvo, jer »ambari ispravnog čoveka biće puni«. To samo znači da čovek neće zadržavati ni glavnicu, ako se pojavi prilika da se novac upotrebi. Dajući ga bez straha i radosno, on otvara put za dolazak još veće sume, jer Bog je čovekov nepogrešivi i neiscrpn snabdevač.

To je duhovni stav prema novcu, a velika Banka univerzalnog nikada nas ne ostavlja na cedilu!

Dobar primer gomilanja možemo videti u filmu *Pohlepa*. Tu je neka žena dobila pet hiljada dolara na lutriji, ali nije htela da ih troši. Gomilala je i štedela, dopuštala da joj muž pati i gladije, da bi na kraju ribala podove da zaradi nešto za život. Volela je novac sam po sebi i postavila ga je iznad svega ostalog, tako da su je jedne noći ubili i oteli joj novac.

To je primer da je »ljubav prema novcu koren sveg zla«. Sam po sebi, novac je dobar i koristan, ali ako se koristi u destruktivne svrhe, ako se gomila i šteti, ili se smatra važnijim od ljubavi, on donosi bolest i nesreću, kao i sopstveni gubitak.

Sledite put ljubavi, i sve stvari će se dodavati, jer *Bog je ljubav* i *Bog je potpora*. Sledite put sebičnosti i pohlepe i tada potpora nestaje, ili bivате odvojeni od nje.

Znam za slučaj jedne vrlo bogate žene koja je gomilala svoj imetak. Retko da je nešto davala, ali je za sebe kupovala i kupovala i kupovala silne stvari. Veoma je volela ogrlice i kada ju je neka prijateljica upitala koliko ih ima, odgovorila je: »Šezdeset i sedam«. Kupovala ih je i čuvala, brižljivo umotane u ukrasnu hartiju. Da je koristila te ogrlice, to bi bilo sasvim na svom mestu, ali ona je kršila »zakon

bio kapetan, i ona ga je uvek zvala »Kep«.

Jednog dana je iznenada izgovorila: »Bog *blagoslovio Kepa, gde god da je*«.

»E, to je prava ljubav«, rekla sam joj, »i, kada postanete 'pun krug' i više vas ne budeš brinula nijedna situacija, imaćete njegovu ljubav ili ćete privući nekog njemu ravnog.« U to vreme sam se preselila i nisam imala telefon, pa sam tako na nekoliko nedelja izgubila vezu s njom, dok jednog jutra nisam dobila pismo u kome je pisalo: »Venčali smo se«. Čim mi se ukazala prilika, telefonirala sam joj. Prve moje reči bile su: »Šta se desilo?« »O«, uzvikujući je, »čudo! Jednog dana sam se probudila i sva patnja je prestala. Videla sam ga te večeri i on me je pitao da se udam za njega. Venčali smo se nakon nedelju dana, a ja nikada nisam videla odanijeg čoveka.«

Ima jedna stara izreka: »*Nijedan Čovek nije tvoj neprijatelj, nijedan čovek nije tvoj prijatelj, svaki Čovek je tvoj učitelj*«.

Prema tome, trebalo bi da se oslobodimo svoje ličnosti, da se »depersonalizujemo« i naučimo ono čemu nas svaki čovek uči, pa ćemo ubrzo naučiti svoje lekcije i biti slobodni.

Ljubavnik ove žene naučio ju je da nesebično voli, što svako, pre ili kasnije, mora da nauči.

Patnja nije neophodna da bi čovek napredovao. Ona je posledica kršenja duhovnog zakona, ali malo je onih koji izgledaju sposobni da se bez nje uzdignu iz »sna duše«. Kada su srećni, ljudi obično postaju sebični i automatski se pokreće zakon karme. Često trpimo gubitak zbog nedostatka uvažavanja.

Poznavala sam jednu ženu koja je imala jako dobrog muža, ali je često govorila: »Uopšte mi nije stalo do toga što sam udata, ali to nema veze s mojim mužem. Jednostavno nisam zainteresovana za bračni život«. Imala je druga interesovanja, i jedva se prisećala da ima muža. Mislila je na njega samo kad bi ga videla. Jednog dana muž joj je rekao da voli drugu i otišao je. Došla mi je sva ojađena i ogorčena.

»To je upravo ono o čemu si govorila«, odgovorila sam joj. »Rekla si da ti nimalo nije stalo do toga što si udata, pa je podsvest radila na tome da te učini neudatom«.

»O, da, shvatam«, rekla je. »Ljudi dobijaju ono što žele, a onda se u velikoj meri osećaju povređeni.« Ubrzo se savršeno uskladila sa situacijom i znala je da su ovako razdvojeni oboje mnogo srećniji.

Kada žena postane ravnodušna ili kritična, i prestane da bude nadahnuće svome mužu, njemu nedostaje podsticaj sa početka njihovog odnosa, pa je uznemiren i nesrećan.

Tako mi je došao jedan utučen, jadan i siromašan čovek. Njegova žena se zanimala za »Nauku o brojevima« i pročitala je njegov broj. Izgleda da prikaz nije bio naročito povoljan, pošto mi je rekao: »Moja žena kaže da od mene nikad ništa neće biti jer sam dvojka«. »Ne zanima me koji je vaš broj«, odgovorila sam mu.

pažnje svom domaćinstvu, i kuća joj je bila u priličnom neredu. »Ako hoćeš da budeš bogata, moraš da budeš uredna«, rekla sam joj. »Svi bogati ljudi su uredni – red je prvi nebeski zakon. Nikada nećeš postati bogata ako si aljkava.« Imala je smisla za humor, pa je kuću odmah počela da dovodi u red. Napravila je nov razmeštaj, raspemila je fioke u pisacem stolu, očistila tepihe i ubrzo je došlo do velikog finansijskog ostvarenja u vidu poklona od nekog rođaka. Ona se od tada sasvim promenila i finansijski brine o sebi tako što stalno vodi računa o očekivanom *blagostanju, znajući* da je Bog onaj ko je snabdeva.

Mnogi ljudi ne znaju da pokloni i slične stvari predstavljaju ulaganja, dok gomilanje i štednja neizostavno vode do gubitka.

Poznavala sam čoveka koji je hteo da kupi kaput opšiven krznom. Obilazio je sa ženom razne prodavnice, ali nigde nije bilo onoga što je on hteo. Rekao je da su svi kaputi izgledali suviše jeftino. Konačno su mu pokazali jedan za koji je prodavač rekao da košta hiljadu dolara, ali da će ga njemu prodati za pet stotina jer je kraj sezone. Sva njegova ušteđevina u tom trenutku iznosila je oko sedam stotina dolara. Razum bi rekao: »Ne možeš sebi priuštiti da skoro sve što imaš potrošiš na jedan kaput«, ali on je bio veoma intuitivan i nikada nije preterano sledio razum. Okrenuo se ženi i rekao: »Ako kupim ovaj kaput, zaradiću brdo para!« I tako se njegova žena saglasila, mada ne preterano oduševljeno. Nakon samo mesec dana, zaradio je deset hiljada dolara provizije. Kaput je učinio da se oseti kao bogataš, i povezao ga je sa uspehom i blagostanjem.

Bez kaputa, ne bi dobio proviziju. To je bilo ulaganje koje se isplatilo uz veliku kamatu!

Ako prenebregnemo ono što nas usmerava na davanje ili trošenje, isti novac će da ode na neki nezanimljiv ili nesrećan način.

Jedna žena mi je ispričala da je na Dan zahvalnosti rekla ostalim članovima porodice da nemaju dovoljno novca za prazničnu večeru. Ona je imala novac, ali je odlučila da ga uštedi.

Nekoliko dana kasnije, nekoje ušao u njenu sobu i iz fioke njenog pisacem stola uzeo tačno onoliko koliko bi koštala večera.

Zakon uvek stoji iza onoga ko hrabro i mudro troši.

Jedna od mojih učenica pošla je sa svojim malim nećakom u kupovinu. Dete je kukalo za nekom igračkicom a ona je rekla da ne može da mu je kupi. Najednom je shvatila da priziva nemaštinu, umesto da prepozna Boga kao svog snabdevača! I tako je kupila igračku, a na putu do kuće našla je na ulici baš onoliko novca koliko je za nju platila.

Ono što nam pripada je neiscrpno i nepogrešivo kada mu potpuno verujemo, jer vera i poverenje moraju da prethode samom ostvaruju. »Prema tvojoj veri neka ti bude.« Vera je suština stvari kojima se nadamo, dokaz o stvarima koje ne vidimo –

jer vera našu viziju održava postojanom, a nepovoljne slike uništava i razlaže, tako da ćemo »u dogledno vreme žnjeti, ako ne klonemo duhom«.

Isus je doneo dobre vesti (jevanđelje) da postoji viši zakon od zakona karme – i da taj zakon prevazilazi zakon karme. To je zakon milosti, ili opraštanja, koji nas oslobađa od zakona uzroka i posledice – zakona doslednosti. »Pod okriljem milosti, a ne prema zakonu.«

Rečeno nam je da na ovom nivou čovek žanje i tamo gde nije posejao – jednostavno biva obasut Božjim darovima. »Sve što Kraljevstvo pruža, njegovo je.« Ovo neprestano stanje blaženstva čeka one koji su prevazišli racionalnu, svetovnu misao.

U svetovnoj misli ima patnje i nevolje, a Hrist je rekao: »Budi vedrog duha; ja sam prevazišao svet«.

Svetovna misao je misao o grehu, bolesti i smrti. Isus je video potpunu nestvarnost takvih misli i rekao da će bolest i tuga nestati, a da će i sama smrt, naš poslednji neprijatelj, biti prevaziđena.

Sa naučne tačke gledišta, sada znamo da smrt može da se prevaziđe ako u podsvesni um utisnemo ubeđenje u večnu mladost i večni život.

S obzirom da je podsvest samo moć koja nema usmerenja, ona bespogovorno sprovodi naloge koje dobija.

Ako radimo rukovođeni nadsvešču (Hristom ili Bogom u čoveku) postići ćemo »uskrsnuće tela«.

Čovek više neće odbacivati teo u smrti, ono će biti preobraženo u »telo električno«, o kome peva Volt Vitmen, jer je hrišćanstvo zasnovano na opraštaju greha i »praznoj grobnici«.

LJUBAV

Svaki čovek na ovoj planeti iniciran je u ljubavi. »Novu zapovest vam dajem, da volite jedan drugog.« Uspenski piše u svom delu *Tercijum Organum*, da je »ljubav kosmički fenomen« i da čoveku otvara svet četvrtne dimenzije: »Svet Čudesnog«.

Prava ljubav je nesebična i oslobođena straha. Ona se izliva na predmet svoje naklonosti, ne tražeći ništa za uzvrat. Njena radost je radost davanja. Ljubav je Bog u ispoljavanju, i to je najjača magnetska sila univerzuma. Čista, nesebična ljubav *privlači sebi ono što je njeno*. Ona ne treba da traži niti da zahteva. Tek poneko ima najbleđu predstavu prave ljubavi. Čovek je sebičan, tiranski ili pun straha u svojim simpatijama, i zato gubi ono što voli. Ljubomora je najgori neprijatelj ljubavi, jer nam mašta podivlja kada vidimo da onoga koga volimo privlači neko drugi. Ovi strahovi neizostavno bivaju opredmećeni ako ih ne neutrališemo.

Došla mi je jedna jako uznemirena žena. Čovek koga je volela napustio ju je zbog druge žene, rekavši joj da nikada nije ni nameravao da se njome oženi. Izjedale su je ljubomora i ozlojeđenost i rekla je kako se nada da će on patiti onoliko koliko je nju naveo da pati, da bi dodala: »Kako je mogao da me ostavi kada sam ga toliko volela?«

Odgovorila sam: »Vi ne volite tog čoveka, vi ga mrzite«. Dalje sam rekla: »Nikada ne možete da primite ono što nikada niste dali. Dajte savršenu ljubav i primićete savršenu ljubav. Usavršite sebe na ovom čoveku. Dajte mu savršenu, nesebičnu ljubav, ne zahtevajući ništa za uzvrat. Ne kritikujte niti osuđujte, i *blagoslovite ga, ma gde bio*«.

»Ne, neću da ga blagoslovim, ako ne znam gde je!« odgovorila mi je.

»Pa,« rekla sam, »to nije prava ljubav. Kada date *pravu ljubav*, prava ljubav vam se uzvraća, bilo od ovog čoveka ili nekog njemu ravnog, jer nećete ga hteti ako on nije božanski izbor. Pošto ste jedno sa Bogom, jedno ste i sa ljubavlju koja vam po božanskom pravu pripada.«

Prošlo je nekoliko meseci, i stvari su ostale gotovo iste, ali je ona savesno radila na sebi. Rekla sam joj: »Kada vas više ne bude uznemiravala njegova okrutnost, prestaće da bude okrutan, pošto svojim emocijama to sami privlačite«.

Zatim sam joj ispričala za jedno bratstvo u Indiji, gde ljudi nikada jedni drugima nisu govorili: »Dobro jutro«. Koristili su sledeće reči: »*Pozdravljam božansko u tebi*«. Oni su pozdravljali božanske u svakom čoveku i u divljim zverima u džungli, i nikada im ništa nije naudilo, jer su u svemu živom *videli samo Boga*. Rekla sam: »Pozdravite božansko u tom čoveku, i recite: 'Vidim samo tvoje božansko ja. Vidim te kao što te Bog vidi, savršenog, sačinjenog na Njegovu sliku i priliku'«.

Primitila je da je postala spokojnija i postepeno izgubila svu ozlojeđenost. On je

»Tvoj strah čini lava užasnim.«

Pristupi lavu, i on će nestati. Beži od njega i on će jurnuti za tobom.

U prethodnim poglavljima pokazala sam kako je lav nemaštine nestao kada osoba troši novac bez straha, pokazujući da veruje kako je Bog njena potpora i da je otuda nepogrešiv.

Izgubivši sav strah od trošenja novca, mnogi moji učenici izvukli su se iz robovanja siromaštvu i sada su dobrostojeći ljudi. U podsvest je utisnuta istina da je *Bog istovremeno Darivalac i Dar*, te pošto smo jedno sa Darivaocem, jedno smo i sa Darom. Postoji izreka: »Zahvaljujem se Bogu Darivaocu u ime Boga Dara«.

Toliko dugo smo mislima o odvojenosti i oskudici odvajali sebe od dobra i obilja, da je ponekad potreban dinamit da se iz podsvesti izbace ovakve misli, a dinamit je velika prekretnica.

Videli smo u prethodnom primeru kako se čovek svojom neustrašivošću oslobađa stege. Trebalo bi da iz sata u sat posmatramo sebe da bismo otkrili da li nas na delovanje pokreće strah ili vera.

»Izaberite na ovaj dan kome ćete služiti« - strahu ili veri.

Možda neko ima strah od nekih ličnosti. Ne izbegavajte ljude kojih se bojite; budite voljni da se susrećete s njima vedro, i oni će se pokazati ili kao »zlatne karike u lancu vašeg dobra«, ili će se harmonično ukloniti s vašeg puta.

Možda se neko boji bolesti ili bacila. Tada bi trebalo da bude neustrašiv i neuznemiren u situaciji koja je prepuna bacila, i biće imun.

Bacile možemo da privučemo samo ako imamo istu vibraciju kao bacil, a strah odvlači čoveka na nivo bacila. Naravno, bolest prepuna bacila je proizvod karnalnog uma, pošto sve misli moraju da se opredmete. Bacili ne postoje u nadsvesti ili Božanskom umu, i zato su proizvod čovekove »isprazne mašte«.

Do našeg oslobođenja doći će »za tren oka«, kada shvatimo da *zlo nema nikakve moći*.

Materijalni svet će izbledeti, a svet četvrte dimenzije »Svet Čudesnog«, počće da se ispoljava.

»I videh novo nebo, i novu zemlju - i tu više neće biti smrti, ni tuge, ni plača, niti će više biti bola; jer sve te stvari iščezoše.«

PREBACIVANJE BREMENA

Uticanje na podsvest

Kada smo svesni svojih moći i delovanja svoga uma, velika nam je želja da pronađemo brz i lak način da u podsvest utisnemo impresije dobrog, zato što puko intelektualno znanje Istine neće doneti rezultate.

Što se mene tiče, otkrila sam da je najlakši način »prebaciti breme«.

Jedan metafizičar je ovo objasnio na sledeći način: »Jedina stvar koja svemu u prirodi daje težinu je zakon gravitacije, a kada bi veliki kamen mogao da se podigne daleko iznad naše planete, u njemu ne bi bilo težine, a upravo je to ono što je Isus Hrist mislio kada je rekao: 'Moj jaram je komotan, a moje breme lako'«.

On je prevazišao vibracije ovog sveta i delovao je u oblasti četvrte dimenzije, gde savršenstvo, potpunost, život i radost jedino i postoje.

Hrist je rekao: »Pridite mi svi koji radite i pod teškim ste bremenom, i ja ću vam dati odmor«. »Upregnite se u moj jaram, jer je moj jaram komotan, a moje breme lako.«

Isto tako se u pedeset i petom Psalmu kaže: »Prebaci svoje breme na Gospoda«.

Na mnogim stranicama Biblije kaže se da je boj Božji a ne čovekov, i da čovek uvek mora da »ostane miran« i dočeka *Spasenje Gospodnje*.

Ovo ukazuje da nadsvesni um (ili Hrist koji je u nama) predstavlja jedinicu koja vodi čovekovu bitku i oslobađa ga svih tereta.

Prema tome, vidimo da čovek krši zakon ako nosi breme. Ono je i nepovoljna misao ili stanje, a ova misao ili stanje imaju koren u podsvesti.

Čini nam se gotovo nemoguće da napredujemo usmeravajući podsvesno iz oblasti svesnog ili razuma, jer je razum (intelekt) ograničen u shvatanjima i ispunjen je sumnjama i strahovanjima.

Otuda je sasvim u skladu s naukom prebaciti breme na nadsvesni um (ili Hrista u nama) gde će ono »postati lako« ili će se razložiti u sopstveno »prvobitno ništavilo«.

Jedna žena kojoj je novac bio hitno potreban, »olakšala« se na Hrista u sebi, na nadsvest, izjavom: »Prebacujem ovo breme nemaštine na Hrista (u sebi) i slobodno krećem da dobijem mnogo!«

Njeno breme je bilo verovanje u nemaštinu i, čim ga je prebacila na Nadsvest koja veruje u obilje, rezultat je bio da se na nju sručilo obilje.

Čitamo: »Hrist u tebi je nada u slavu«.

Jedna od mojih učenica dobila je novi klavir, ali u njenom studiju nije bilo mesta za njega osim ako ne iznese stari klavir. Bila je krajnje zabrinuta jer je htela da ga zadrži, a nije znala gde bi mogla da ga smesti. Počela je da očajava, jer novi klavir samo što nije stigao. Rekla je kako joj je došlo da ponavlja: »Prebacujem ovo breme

na Hrista u sebi, i idem slobodna«. Nekoliko trenutaka kasnije njen telefon je zazvonio i jedna prijateljica ju je zamolila da joj pozajmi njen stari klavir - tako je problem rešen takoreći sam od sebe.

Poznajem ženu čije je breme činila ozlojeđenost. Ona je rekla: »Prebacujem ovo breme ozlojeđenosti na Hrista u sebi, i idem slobodna, da budem ispunjena ljubavlju, skladom i srećom«. Svemoćna nadsvest preplavila je podsvest ljubavlju, i ceo njen život se promenio. Godinama ju je ozlojeđenost držala u stanju teške patnje i zarobila joj je dušu (podsvesni um).

Izjavu treba stalno i iznova ponavljati, ponekad satima bez prestanka, u tišini ili naglas, smireno ali odlučno.

Ovo sam često poredila sa navijanjem igračke da bi se pokrenula. Mi moramo sebe da navijemo izgovorenim rečima.

Primitila sam da »prebacivanjem bremena«, kad prođe izvesno vreme, kao da stvari vidimo jasnije. Nemoguće je da jasno vidimo dok smo izloženi mukama karnalnog uma. Sumnje i strah truju um i telo a mašta postaje razuzdana i privlači nesreću i bolest.

Postojanim ponavljanjem afirmacije: »Prebacujem ovo breme na Hrista u sebi, i idem slobodna«, viđenje nam postaje bistrije i s njim nastupa osećanje olakšanja, a pre ili kasnije *dolazi do pojave dobrog, bilo da je to zdravlje, sreća ili prihod*.

Jedan od mojih učenika zamolio me je da objasnim »tamu pred svitanje«. U prethodnom poglavlju pomenula sam da pre nekog velikog ostvarenja često »izgleda kao da je sve krenulo naopako«, i teška depresija pomračuje nam svest. To znači da iz podsvesti izlaze pravadne sumnje i strahovi. Ove prastare olupine podsvesti izlaze na površinu *da bi bile oterane*.

Tada čovek može da se zahvali što je spašen, iako je izgledalo da je okružen neprijateljem (nemaštinom ili bolešću). Učenik je nastavio: »Koliko dugo moramo da ostanemo u tami?« a ja sam mu odgovorila: »Sve dok ne budemo mogli *da vidimo u mraku*«, kao i: »Prebacivanje bremena omogućuje nam da vidimo u mraku«.

Da bismo nešto utisnuli u podsvest uvek je preko potrebno imati aktivnu veru.

»Vera bez dela je mrtva.«

Daću vam još jedan primer koji pokazuje koliko je ovaj korak neophodan. U stvari, aktivna vera je most koji čovek prelazi do svoje Obećane zemlje.

Zbog neke nesuglasice, jednu ženu je napustio muž koga je veoma volela. Odbijao je sve ponude za pomirenje i nije hteo da ima bilo kakve veze s njom.

Upoznavši se s duhovnim zakonom, ona je porekla postojanje odvojenosti. Sačinila je ovakvu izjavu: »Nema odvojenosti u Božanskom umu, zato ni ja ne mogu biti odvojena od ljubavi i družbenika koji mi po božanskom zakonu pripada«. Pokazala je aktivnu veru time što je svakoga dana postavljala trpezu i za njega,

utičući tako na podsvest slikom njegovog *povratka*. Prošlo je više od godinu dana, a da ona nijednom nije pokleknula, i *on je jednoga dana ušao*.

Na podsvest često možemo da utičemo putem muzike. Muzika poseduje osobinu četvrte dimenzije i oslobađa dušu iz zatočeništva. Ona čini da čudesne stvari izgledaju *moguće i lako ostvarive!*

Imam jednu prijateljicu koja u tu svrhu svakodnevno koristi gramofon. To je dovodi u savršeni sklad i oslobađa njenu maštu.

Jedna žena često igra dok izgovara željene reči. Ritam i usklađenost muzike i pokreta daju njenim rečima ogromnu snagu.

Učenici isto tako moraju upamtiti da ne preziru »dan malih stvari«.

Pred značajno ostvarenje neizbežno se pojavljuju »znaci kopna«. Pre nego što je Kolumbo doplovio do Amerike, video je ptice i alge, što mu je govorelo da je kopno blizu. Tako je i sa ostvarenjem. Međutim, učenici često zamene znake sa samim ostvarenjem i bivaju razočarani.

Jedna žena je »izgovorila reč« za novi servis za ručavanje. Nedugo posle toga neka prijateljica joj je poklonila jedan stari i okrnjeni tanjir. »Eto, tražila sam servis za ručavanje, a dobila sam samo jedan okrnjeni tanjir«, rekla mi je. »Taj tanjir je samo bio nagoveštaj blizine kopna«, odgovorila sam joj. »On pokazuje da ti se servis primiče - tretiraj ga kao ptice i alge,« i ubrzo nakon toga servis joj je stigao.

Stalnim »pretvaranjem« utiče se na podsvesno. Ako se pretvaramo da smo bogati i da smo uspešni, »vremenom ćemo žnjeti«.

Deca se uvek »pretvaraju«, i »ako se ne preobratite i ne postanete kao deca, nećete ući u Carstvo nebesko«.

Znam ženu koja je bila vrlo siromašna, ali niko nije mogao da je navede da se tako i *oseća*. Zarađivala je manju sumu novca kod bogatih prijatelja koji su je neprestano podsećali da je siromašna i da treba da pripazi i da štedi. Bez obzira na njihova upozoravanja, sve što zaradi potrošila bi na neki šešir, ili bi nekome nešto poklonila, ostajući u ushićenom stanju uma. Njene misli uvek su bile usredsređene na lepu odeću, »nakit i ostale drangulije«, ali bez zavisti prema drugima.

Živela je u svetu čudnog i jedino joj je bogatstvo izgledalo stvarno. Ubrzo se udala za jednog bogataša i nakit i drangulije postali su vidljivi. Ne znam da li je taj čovek bio »božanski izbor«, ali je obilje moralo da se pojavi u njenom životu, jer je uvek zamišljala samo obilje.

Nema nam mira ni sreće dok ne izbrišemo sav strah iz podsvesti.

Isus Hrist je rekao: »Zbog čega strepите, o vi, maloverni?« »Sve je moguće onome ko veruje.«

Moji učenici me često pitaju: »*Kako da se oslobodim straha?*«

Ja odgovaram: »*Tako što ćeš prići onome čega se bojiš.*«